

forum studentesc

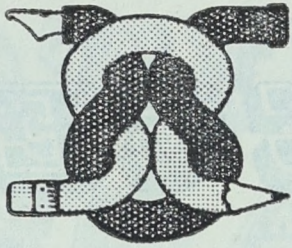
● revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul VII ● 10 (51) decembrie ● 1979 ● 16 pagini ● 2 lei ●

POEM ALB

Un fulg zboară în aer
Respirația lui se întrerupe
atingindu-mi adierea de inimă
Corăbii pline cu mătăsurile de nea
plutesc pe mările cerului
Știu că te vei îmbrăca
iarăși mireasă, patria mea,
și că mănos va încolți griul,
fecundă va fi nuntirea sevelor
și stelele vor sclipi în adincuri
Un fulg zboară în aer
cu piine și sare să întimpinăm
corăbiile cu nea
Fulgul cu respirația tăiată
să se prefacă în abur de piine
Cind fulg de floare
va zbura pe ram
vei fi iarăși mireasă, patria mea,
primăvară — mireasă vei fi
Mireasma de floare
se va decanta în rouă
vintul va da semn de nuntire
florilor și florile se vor nunti
și mare sărbătoare va fi în inimi
Și-n vară mireasă vei fi
îmbrăcată în veșmînt de soare
Și-n toamnă mireasă vei fi
îmbrăcată în veșmînt de-argint
și pruncii tăi vor asculta povești
în dinții de lapte vor rupe mărul zemos
și vor simți mierea patriei
și vor crește frumoși
Ies în stradă, ies în cîmpie
să-i întimpin cu bucurie
întoarcerea din migrație
Un fulg care a fost și rouă
și picur și abur și sevă se dizolvă
își derulează memoria magnetică
Ninge frumos peste patria mea
o ninsoare ca un voal de mireasă.

MARCEL SĂMÂNȚĂ

Opera tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului — expresie a unei gândiri social-politice creatoare

În zilele de 4-5 decembrie au avut loc la Casa de cultură a studenților „Grigore Preoteasa” din Capitală, lucrările simpozionului studentesc — „Contribuția creatoare a Partidului Comunist Român, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, la dezvoltarea gândirii social-politice contemporane”, organizat de U.A.S.C.R. în colaborare cu Ministrul Educației și Învățământului.

Reunind peste 400 de studenți, cadre didactice universitare, personalități ale vieții noastre social-politice, lucrările prezentate au abordat o vastă problemă — contribuția originală, profund științifică a Partidului Comunist Român, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu la elaborarea strategiei și tacticii construirii socialismului și tendințelor epocii contemporane, la instaurarea unei noi ordini economice și politice internaționale, la făurirea unei lumi mai bune și mai drepte pe planeta noastră.

Lucrările simpozionului s-au constituit astfel, ca o puternică manifestare a angajării politice a tuturor studenților de a se pregăti cu abnegație, pentru a fi demni continuatori ai tradițiilor revoluționare ale comunistilor, participanți activi la opera de edificare a societății socialiste, a comunismului pe pământul României. S-a exprimat totodată și în acest cadru, voința fermă, unanimă a studenților românești, de a-și însuși prevederile și direcțiile fundamentale ale politicii partidului și statului nostru, de a contribui cu toate forțele la împlinirea neabătută a hotărârilor Congresului al XII-lea, a indicațiilor și orientărilor date de tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Profund pătrunși de semnificația magistralului Raport prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu de la tribuna Congresului al XII-lea al partidului, de ansamblul orientărilor și hotărârilor adoptate de marele forum comunist al țării, studenții Centrului Universitar din Timișoara s-au prezentat la acest simpozion cu un număr de 19 lucrări, fundamenta-

te pe un solid suport științific, — teoretic și practic — derivat din gândirea și activitatea social-politică creatoare a partidului, personal a tovarășului Nicolae Ceaușescu. Prin gândirea cutoare și dezbaterile creatoare, studenții cercetători din C.U. Timișoara au contribuit din plin la evidențierea și înțelegerea clară a conținutului novator al documentelor partidului nostru, al operei tovarășului Nicolae Ceaușescu.

La încheierea seminarului, într-o atmosferă de vibrant entuziasm, a fost adoptat textul unei telegrame adresate tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care se exprimă angajamentul solemn al tuturor studenților țării în fața partidului de a munci, de a învăța cu pasiune pentru a contribui cu întreaga lor energie și capacitate de muncă la realizarea istoricelor hotărâri ale celui de-al XII-lea Congres al Partidului Comunist Român. S-a exprimat de asemenea, în contextul telegramei, imensa bucurie a tuturor studenților țării pentru realegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în funcția de secretar general al Partidului Comunist Român.

„Pilduitoarea dumneavoastră viață și activitate, mult iubite și stimate tovarășe secretar general, contribuția inestimabilă adusă la elaborarea politicii interne și externe a partidului nostru comunist, a statului român la îmbogățirea tezaurului gândirii social-politice contemporane, exemplul dumneavoastră strălucit de revoluționar consecvent, de înflăcărat patriot și luptător neînfricat pentru pace și socialism, pentru cauza independenței și libertății popoarelor, reprezentată pentru tinăra generație a țării cea mai înaltă călăuză în întreaga viață, în formarea tinerilor din amfiteatrele patriei, ca specialiști multilaterali și luptători hotărâți pentru prosperitatea României, pentru izbînda nobilelor idealuri ale socialismului și comunismului”.

PETRU NICOLAE FARCAȘ

Plenara comună a C.C. al U.T.C. și a Consiliului U.A.S.C.R.

Desfășurată într-o atmosferă de puternic entuziasm, de vibrantă adeziune la hotărârile marelui Forum al comunistilor, de deplină satisfacție și aprobare față de realegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în înalta funcție de secretar general al partidului, Plenara comună a C.C. al U.T.C. și a Consiliului U.A.S.C.R. a convocat Congresul al XI-lea al U.T.C. și Conferința a XII-lea a U.A.S.C.R. Cu acest prilej se va constitui Forumul tineretului care va dezbate și adopta Programul unitar privind educarea comunistă, revoluționară, prin muncă și pentru muncă, a tinerei generații din patria noastră, participarea tot mai activă a întregului tineret la împlinirea mărețelor obiective ale Programului P.C.R. de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

Activitatea de pregătire a lucrărilor Forumului tineretului va fi un minunat prilej de bilanț pentru munca intensă, pe tărîm politico-ideologic, profesional-științific, cultural-artistic, desfășurată de organizațiile de tineret în perioada de la al X-lea Congres al U.T.C. și de la Conferința a XI-a a U.A.S.C.R. În adunările de dări de seamă și alegeri, ce se vor desfășura la toate nivelele, eșalonat, pînă

în aprilie, cu maturitate politică, tinerii vor aduce un viu mesaj de muncă, cinste și demnitate, vor dezbate, cu maximum de responsabilitate, sarcinile ce le revin în marea operă de construcție a viitorului comunist al patriei.

La fel ca toți ceilalți tineri din întreprinderi, de pe ogoare, din școli, studenții întîmpină Forumul din mai cu dorința fierbinte de autodepășire, de realizare la cel mai înalt grad a sarcinilor ce derivă din condiția de învățămînt superior modern, capabil să rezolve dificultele probleme ce se pun în acest secol al revoluțiilor tehnico-științifice.

În acest context, Plenara a jalonat, cu claritate, sarcinile ce revin tineretului, pentru a întîmpina cu rezultate dintre cele mai bune Congresul al XI-lea al U.T.C. și Conferința a XII-a a U.A.S.C.R., sarcini în deplină concordanță cu cele derivate din hotărârile Congresului al XII-lea al partidului, sarcini care, prin îndeplinirea lor imediată, vor da un plus calitativ muncii noastre, vor demonstra că tineretul rămîne unul dintre detașamentele de nădejde ale țării, capabil să contribuie la rezolvarea celor mai complexe probleme ale națiunii.

F. S.

SENTIMENTUL ISTORIEI

ISTORIOGRAFIA MODERNA ȘI UNITATEA SPIRITUALĂ A ROMÂNILOR

Societatea românească ne dezvăluie pe treptele evoluției sale spirituale interesante moduri de manifestare a fenomenelor crono-spațiale. Or, tocmai istoriografia este aceea care are ca obiect de studiu orice fenomen crono-spațial cu anumite structuri sau aspecte stilistice. Istoricitatea bunăoară, în concepția blagiană, ni se relevă ca o experiență temporală (adică apariție, durată, dispariție) a fenomenelor concrete și de o anume înfățișare stilistică. Cu alte cuvinte accesul spre lumile trecute ne e facilitat de istoric, de istoriografia anterioară care aduc, conștient sau nu, o optică determinată social și politic, tendințe care răspund unor comandații de clasă, cum avea să le definească Pompiliu Teodor în Evoluția gândirii istorice românești. Pornind de la o asemenea interpretare a istoriografiei vom avea posibilitatea de a da curs unor expresii ce înscriu civilizația noastră într-o unitate și diversitate dependente de diferitele condiții înfățișate-n milenara-i existență.

Fără a exista în cultura românească o ruptură între istoriografia de tip medieval ilustrată de analele sec. XV sau cronicile secolului următor și istoriografia modernă, ne vom opri succint prin câteva considerații, asupra celei din urmă ale cărei semnificații s-au răstrînt asupra evoluției politice indeosebi în secolul al XIX-lea.

Se știe că veacul luminilor a creat condițiile pentru prefaceri de ordin cultural. În acest sens asistăm la un complex proces de maturizare și modernizare spirituală pe care-l parcurge Europa întreagă, al cărui conținut se înfățișează cu o anume specificitate prin modul în care ni-l propune fiecare națiune în parte. Corelația dintre elementele constitutive ale economicului și politicului prezentă în infrastructură, se manifestă și-n domeniul spiritual. Relevăm că în contextul perioadelor culturale românești ale veacului XIX, cunoașterea istorică devine mai profundă.

Dacă pe de-o parte se urmărește inițierea unui număr cit mai larg de cititori, în realitățile istorice, pe de altă parte se urmărește pregătirea terenului în vederea elaborării unei teorii a cunoașterii unei teorii istorice spre care avea să tindă, nu fără împlinire, L. D. Xenopol. În sensul acesta, după ce Școala ardeleană, prin Samuil Micu, Gheorghe Șincai, Petru Maior, Ion Budai-Deleanu, s-a preocupat de studierea unor vaste probleme și în special de cele ale originii romane a poporului român și de afirmarea drepturilor sale politice în Transilvania, istoriografia epocii moderne va relua acest interes la o scară mult mai largită vizînd aspectele unitare ale celei din urmă.

Ceea ce caracterizează pleiada corifeilor romanismului din sec. XIX e amplificarea studiului pentru spații istorice cit mai largi, pentru lumină mai multă și considerații de ordin filosofic și filosofico-istoric. Dată fiind persecuția împotriva limbii care încetează la 1848 și reizbucnește la 1867 după dualism, ne putem cu ușurință explica acei adevărați cult pentru limbă, precum și preocupările intense de natură filologică la românii ardeleni în frunte cu Timotei Cipariu și August Treboniu Laurian.

Continuatorii ideilor luminate, cărturarilor români ai generației pașoptiste devin ei înșiși inițiatorii ori propagandurii ai unor metode și concepții științifice noi, mergînd pe fundalul unei unități de structură spirituală în toate provinciile românești.

Înțelegînd foarte bine sensurile istoriei și indeosebi ale istoriei românești ce începea a se afirma în concertul european, principiile călăuzitoare reprezentau, fără îndoială, o viziune modernă și cu toate că erau în faza căutărilor, istoriografii încercau a-și defini postamentul pentru clădirea viitorului edificiu.

Suferind influențele unor școli din apus, mai cu seamă a celor franceze și germane, istoriografia românească de factură luministă romantică ori cea pozitivistă este legată de realitățile naționale. Și de fapt, luminismul românesc prin accentul pus pe problema națională, depășește sfera luminismului european, prefigurînd romantismul; acesta la rîndu-i se remarcă incomparabil mai mult decît istoriografia epocii precedente prin fondul social ca și prin accentul deosebit asupra realităților naționale contemporane. Să ne aducem aminte de inegalabilul discurs kogălnicencian rostit la deschiderea cursului de istorie națională al Academiei mihăilene sau despre celebrul cuvînt bălcescian cu privire la izvoarele istoriei românilor căci acestea pledează cu dezinvoltură pentru istorie, pentru necesitatea dezvoltării acestei științe, căci un popor lipsit de istorie, afirmă cărturarul, nu-și poate exprima dorința de libertate, nu-și poate impune personalitatea în raporturile cu celelalte națiuni. Un vădit interes pentru semnificația istoriei și istoriografiei, în emanciparea și unitatea românilor îl desprindem la Aron Florian, încă din 1835 în a sa Istorie a Țării Românești,

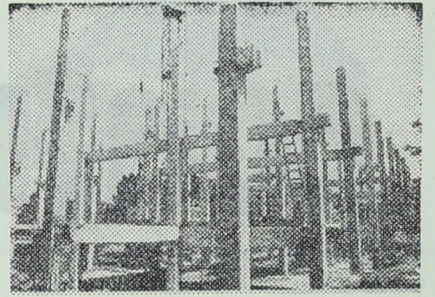
mai apoi cu nuanțe științifice ce atingeau cotă europeană la ardeleanul Papiu Ilarian, în Istoria românilor din Dacia Superioară, sau la băneșeanul Vasile Maniu în Disertațiune istorico-critică și literară tratînd despre originea românilor în Dacia-Traiană.

De la accentele puse pe lămurirea esenței fenomenelor constitutive ale originii și pînă la propaganda unitar-națională „op”-urile istoricilor moderni înscriu adevărate monumente pentru redescoperirea culturală a tuturor românilor.

Prin Lumină și procedînd la o sistematică educare a poporului, istoricii întrezăreau înălțarea sistemelor ucigătoare, vedeau posibilitatea realizării edificului național. Convingerile autorilor îi determină să militeze pentru un viitor unic al românilor, triumful deplinei unități naționale-statale, căutînd soluția, emițînd ipoteze, toate în mare adevărate de evoluția evenimentelor ulterioare.

VICTOR A. NEUMANN

ECUAȚIILE INTEGRARII

INGINERIE CHIMICĂ

O seară senină de toamnă. Rectoratul și-arunca umbra uriașă peste piața înțesată de lume. La primul etaj comunității secției T.S.C.O. ai Facultății de tehnologie chimică, dezbatuau în familie problemele complexe ale cercetării. Propuneri, discuții, votări, optimism și mulțumire. Activitatea organizației a primit calificative mai mult decât merituoașe.

Iată doar câteva din temele de cercetate ale catedrei:

- valorificarea nămolului de la fabricarea bicromatului;
- Obținerea de betoane celulare din zguri;
- Recuperarea deșeurilor în industria sticlei;
- Îmbunătățirea tehnologiei de obținere a unor produse de ceramică fină;
- Refrectare cerburilor pentru industria porțelanului;
- Noi tehnologii de obținere a monocristalelor;
- Rezistențe de încălzit pe bază de ZO_2 stabilizat cu aplicații în construcția cuptoarelor cu funcționare la temperaturi de peste 2000 grade C.

O dimineață mofuroasă de toamnă. În curtea vechii clădiri a Electrotehnicii, cițiva studenți trebăluiau în jurul unei prese enorme. Uruitul preseii și a betonierei acoperea glasurile tinere a celor care făceau microproducție.

Dumitru Biroescu, an V, T.S.C.O. — Da, producem aici plăci electroizolatoare pentru Combinatul de la Slatina. Aceste plăci înainte se importau, acum le facem noi mai ieftine și zic eu, mai bune. E vorba de vreo 500.000 lei valută, producție în toată regula.

În subsolul clădirii laboratoarele-ți surid a tinerețe. Studenții în halate albe, ocupați cu tot felul de instalații, deabia dacă și-aruncă o privire fugară și-apoi concentrați își văd mai departe de treabă.

Sorin Băluț (an V, T.S.C.O.) făcea naveta între un cuptor și-un aparat de măsură.

Ei, Sorine, îi zic eu apropiindu-mă nu fără reținere — ce faci acolo?

— Azi e o zi fericită. Măsurătorile sînt perfect reproductibile, dacă și topitura asta e ascultătoare, atunci mai avem și noi sticlarii cite ceva de zis despre anomalia borică studiată la temperatura de transformare.

Aurel Pomană, colegul său îi arată un grafic, pune un ventilator în priză și-apoi o-ntinde la etaj unde l-așteaptă spectrofotometrul pentru analize.

Pe coridoare, o moară cu bile uruie din toate-ncheieturile pornită să distru-gă tot ce-i intră-n pintecele nemiloase. În laboratorul de ceramică aceeași muncă asiduă te molipsește făcîndu-te parcă să te rușinezi chiar și pentru o pauză de-o țigară.

Nicolae Vodă (an V, T.S.C.O.) mă întîmpină cu-n suris primitor:

— Bătrîne, facem de toate. Acum lucrez la un contract și n-aș zice că-i ușor. Nu-i ușor să îmbunătățești faianța calcaroasă de la „Sanex”-Cluj-Napoca”, folosind zgurile de furnal de la Reșița. Nu-i ușor dar treaba merge, optimiști sîntem!

De la etajul al doilea, tocmai coborise Gicu Mircescu pentru a consulta ceramiștii într-o problemă legată de presarea izostatică:

— Zilele acestea trebuie să-mi adun cunoștințele și forțele căci m-așteaptă o nouă confruntare cu producția. Plec la „Sinterom” — Cluj-Napoca pentru a-mi completa datele necesare pentru proiect.

Își îndrăgesc munca studenții silica-

țiști. Și-o îndrăgesc pentru că există colective încheiate în care munca se sprijină pe muncă, pentru că avîntul tineresc catalizat de experiența și bogatul bagaj de cunoștințe al cadrelor didactice au o singură rezultantă: progresul.

Diversificarea tematicii, combinarea temelor de contract cu cele ale proiectelor de diplomă, au dus la rezultate superioare, așa cum ne-a relatat șeful catedrei tovarășul prof. dr. ing. Ion Drăgoi:

— Majoritatea studenților răspund cu seriozitate la toate apelurile noastre, sînt interesați în muncă, iar dovada palpabilă a utilității acestei munci se vede clar la examenele de stat. Calitatea lucrărilor este mult superioară anilor precedenți intrucit în noile forme de cercetare studentul este solicitat a-și lărgi orizontul printr-o informare bogată, metode noi de muncă, soluții abordate comparativ.

Da, chimiștii rămîn aceeași asidui cercetători. Oameni învățați să caute, noul în esența lui, să studieze, să persevereze pentru a-și crea un orizont larg, necesar în confruntarea cu producția.

CONSTRUCȚII

La Facultatea de construcții, tinerețea freamătă pe coridoarele înțesate de studenți. Sălile de cursuri, de proiect ori atelierelor, răsuflă ușurate într-o pauză de câteva minute pentru ca apoi să fie asaltate de mințile agere într-o dispută înfruntare cu știința. Din tumultul coridoarelor, am pătruns în efervescența decanatului. O discuție pe teme de cercetare cu tovarășul decan Traian Nicoară și tovarășul prodecan Marin Ivan, nu poate decît să-ți umple sufletul de entuziasm, ca după o victorie. O victorie asupra necunoscutului, a părții de lume care așteaptă lumina pătrunzătoare a științei.

Cercetarea, acea întreprindere curajoasă a minții, de a-și subordona fărîme de realitate, o găsim aici ancorată în necesitatea de a hrăni spiritul.

Proiecte de execuție pentru diverse construcții metalice deosebite (sală de sport și velodrom acoperit în Tripoli — Libia), „Structuri de susținere a aerogeneratoarelor cu ax vertical de la un poligon eolian”, „Folosirea fibrelor de sticlă la elemente prefabricate”, „Cercetări experimentale pe modele pentru canalul Dunăre — Marea Neagră”, „Creșterea gradului de industrializare a lucrărilor de fundații”, „Modernizarea pe diferite drumuri naționale” sînt doar câteva din temele de cercetare abordate aici, teme de interes național.

La „Construcții”, colectivele de cercetare reprezintă celule de bază ale activității creatoare. Cadru didactic și studentul se întîlnesc la limita necunoscutului într-o unitate de interese care reclamă progresul.

Am întîlnit aici colectivele fruntașe conduse de acad. Dan Mateescu și prof. dr. ing. Mihai Bilă, cu un frumos mănunchi de oameni și fapte. Alături de dascălii lor, studenții Nemeș Maria, Nicola Diaconu, Ion Voicilă, Gabriela Oancea, Carmen Păcuraru, Mariana Răcin, încearcă să persevereze să-și valorifice capacitatea tinerească.

Pe vicepreședintele cu probleme profesionale Avram Jurca, l-am găsit la sediul C.A.S.C. cu-n morman de cumpărături: Premiile acordate de comisia profesională pentru rezultate deosebite.

— Eu lucrez în cadrul unui proiect de extinderea clădirii catedrei de beton armat, ne relatează A.J., care se va finaliza în trei lucrări de stat. Cea care există nu mai corespunde. Vom demola o parte a construcției și o vom mări. Varianta noastră a fost propusă în colaborare cu arhitecții.

RADU MATEI TODORAN

COLEGII NOȘTRI DIN AMFITEATRE

Cînd pătrunzi în holul căminului C4, te întîmpină o expoziție în imagini din țările prietene, o carte de vizită elocventă a celor ce locuiesc aici — studenții Facultății de medicină al Politehnicii.

Responsabil cu liniștea studenților de la parter este ZIAD ZEIN, anul III, Electro, reprezentantul studenților libanezi.

Un student cu nimic neobișnuit. Membru în comitetul căminului, fără de probleme profesionale, (sau recuperări de laborator).

A venit aici, în Timișoara acum patru ani, împreună cu un frate de-al său (student la construcții).

Tatăl său, venit adesea în București pentru schimburi comerciale cu țara noastră, le-a povestit despre România și oamenii săi. Renumele Facultății de electrotehnică din Timișoara trecuse de mult timp hotarele.

Anul acesta încă un frate de-al său a venit în anul pregătitor, convins de frații săi, de gradul înalt de specializare al cadrelor didactice din Timișoara, de minunații colegi români.

Ce-aș mai putea adăuga despre acest student obișnuit, preocupat de studiu, îndrăgostit de țara în care el se formează ca specialist, și care a știut să o facă și el cunoscută încă o dată în țara sa.

Că recent a organizat seara căminului — mod plăcut de organizare a timpului liber al studenților cămi-niști.

Că a cunoscut și îndrăgît întreaga țară. Că acum, în prag de un nou își dorește să mai petreacă Revelionul într-o tabără studențească ca acum doi ani — la Izvorul Mureșului. Și că se gîndește, de pe acum la sesiunea de de iarnă care va fi foarte grea, chiar cea mai grea și care necesită mult studiu.

MONICA MILIVOI

RĂSPUNDERI STUDENȚEȘTI

„Răspunderi comuniste”, foaia volantă editată de Cercul de presă al Institutului de Medicină din Timișoara, în ultima sa ediție din 14 decembrie 1979 este structurată după revista „Forum studențesc” și se vrea o fină parodie a acesteia. Spicuim câteva din lucrurile interesante inserate în cele 16 pagini ale ei. Daniel Bumb vorbind despre oamenii acestui timp rostește cu gravitate: „Prezentul își cere oameni pe măsură. O tortă vie ni-l luminează și, la capătul lui, ne așteaptă cea mai înaltă demnitate — aceea de medic, aceea de om”. La rubrica „Ecuțiile integrării”, șeful de lucrări Nagy Iosif prezintă rezultatele obținute în domeniul cercetării aplicabilității ultrasunetelor în medicină, iar conferențiarul Traian Budiu este întrebât despre ceea ce reprezintă studenții în activitatea sa. Manuela Dancău, pre-

JOSEPH DOUMET, ce crezi că ai reuși să aduni în cei 5 ani de facultate petrecuți în cadrul secției de Electrotehnică și telecomunicații de la Facultatea de electrotehnică?

— Am venit din Liban unde am fost tehnician electronist lucrînd în producție 2 ani, și avînd ceva experiență practică... În cei 5 ani am adunat multe, foarte multe cunoștințe teoretice, la un nivel destul de ridicat, uneori cu multe detalii. Normal ar trebui ca să fie cam 50 la sută teorie și 50 la sută practică. Eu, în primii ani, am făcut cam 70 la sută teorie și 30 la sută practică...

— Cum apreciezi preocuparea ce se acordă studenților străini?

— Într-adevăr, ni se acordă o atenție aparte. Venim din țări cu obiceiuri, tradiții, preocupări diferite de cele de aici. E firesc ca organele de învățămînt și celelalte care conlucrează la buna desfășurare a procesului de învățămînt, să se intereseze mai mult de viața și activitatea noastră. Unele cadre didactice ne acordă tot sprijinul, reușînd împreună să eliminăm acele neajunsuri datorate neînțelegerii corecte a limbii. Cred că în unele domenii trebuie mai multă organizare. De exemplu, în cazul căminelor unde există spațiu suficient dar și... probleme.

— Vreau să cred că păstrezi amintiri frumoase despre studenție?

— Da, despre facultate, despre unii profesori, dar mai ales despre colegi. Cele spun mai sus, cred, însă, că provin din dorința mea de a fi găsit aici ceea ce simțeam că aveam nevoie pentru a deveni un bun inginer electronist...

G. C.

ședintele C.S.A.C. de la I.M.T. punctează un deziderat major: „Avem nevoie de acțiune și nu de ședințe, stressul devenit atît de actual, îl datorăm birocrăției, și nu intensității de acțiune”. Directorului Bibliotecii, bucătarului-șef, magazionerului principal, șefului atelierului Lito, lăcătușului aflăm că le sînt dragi studenții. Se vede faptul că Lia Semenea a cam tras cu urechea, ceea ce demonstrează că aude bine și că a luat-o înainte „Forumului”. Astfel apare „Cum ne vîd ei” și că studenții „sînt harnici și nu pierd nici un minut” după cum zice poștașul Augustin Pop. Marcel Bumb zice: „Nu m-am prea grăbit?”, iar Georgeta Mogoșanu „Of”. Se face reportaj, se ia pulsul studenților mediciști dimineața, există și un panoramic. Din poșta veselă a redacției reținem: „S-ar putea să aveți dreptate tovarășe I.M. din Caracal, că mulți dintre activiștii A.S.C. poartă nume de profesori.

Foaia mediciniștilor este un „Scalpelu” redivivus și ne bucurăm.

MARCEL SAMANȚA

EUGEN BUNARU

IDENTITATE

Aici printre voi arenă de poezi
fără nume
Adăpostindu-mă, răzbătind, rătăcind
pe acești umeri ai focului
Ai tăcerii
În frenezia realului
Cu voi — o lecție dintotdeauna —
Această rană a timpului cum
o spinare dirdiind
Voi știind că orice bătaie a inimii
Mai ales o cădere a ei
Străbate o lume eroică aproape cruntă
Rememorind în fiecare — cum
o pîrjolitoare credință —
Limpezimea uluită a morții
Aici printre voi
Poemul nu e ceremonie nu e
singurătate

Nu e vocație nu e sintaxă
Nu e orgoliu nu e parabolă nu e singe
Nici mîngiere nu e dragoste nu e
nici ură
Poemul ne lasă într-o arenă de flăcări
Și voi fi fericit să-nțeleg cînd nopțile
Ni se prăbușesc pîrg disperat pe iarba
ingrată
Că aici printre voi arenă de poezi
fără nume
Pruncaș, Monoran, Derlea, Drumeș,
Birsilă, Tolcea, Mehădia, Rodian,
Vighi, Sămănță, Mărăscu
Aici printre voi, iată Hamlet privește
în gol

Ascultă o voce moartă
Și-n singele crimei bolborosind
vitregul adevăr
Face eforturi inumane
De-a dezgropa ce e viu omenesc

ANATOMIA NOPTII

E noapte la masa de scris
(Mi se va permite oare această...
licență?)

E ca și cum ca de atîtea ori
În clipa de stîngăcie ori de ananghie
M-ar surprinde — deși singur —
cineva

Măcar o pereche de ochi cu singura
lor șansă
De-a clipi nedeslușit și ironic
Mă simt totuși stăpîn pe această
vagă îndatorare
Aș putea spune că pipăi în preajmă
Certitudinea unei neînțelese prietenii
Aș putea spune că mina obscură
Ce-mi învălmășește apelurile
Nu e decît reflexul acustic
Al acestui fior ce își stricoară
Într-un singur gust
Aceași batjocură și amărăciune

MUŢENIE

Pierdusem și eu stropi de tinerețe
În superba inflăcărare
Și aerul bătrîn mă ducea cu el
Înfășurindu-mă ca o mantie nevoiașă
Apoi înfiptă în toate astea fuga
luminii

Vinovată sudoare
De fapt amintirea confuză
Că printre oameni voi avea mereu
Un răsărit de pierdut un apus de
găsit

Că nu voi afla niciodată
Un foc mai apropiat și adine decît
Mușenia pămîntului
Abia învățînd că jertfa
Se plătește simplu — ca viață
Că există o credință a plecării
Acum cînd cerul se structurează
Translucid și malefic
În inclestarea de țipăt a ochilor

ECOU INTORS

O, înfiorarea de sine
Această înzăpezită strigare de altul
Și clopotul masiv al cetății viața
izbind
Unde copilul la voia întâmplării
Zbughind-o va trece podul atîtor
generații
Totdeauna iubirea zilei de mîine
Aproape pașnică violare
Lumina absenței care te imbie
În abandonarea spre suflet a vocilor
Și străzile dimineața — ghirlande
Înghețate
Vibrînd nebunește
Sub coroaana stîngace, severă a ochilor

**RODIAN
CONSTANTINUL**

APROAPE DE MINE

Vint, hoinăreală, acele zambile
după o ploaie
ochii stăruiesc
prin (geamul copilăriei)
clipocit în făcutele parfumuri,
un animal stîrșește altfel de miros,
soarele pilpiie prin țirhoace sparte,
întreaga vară e o colectivitate activă,
nu știu de singele păsării
Din unghiere cu măști bătrînul paznic
Margine de fărîm, capăt puterii
în clopotul lemnăriei

ISTORICĂ

Atlet
nu maratonistul
veștile sint de ocazie
Trăiască iluzia
Caius la jocurile publico
manevra biciul
Poporul însemna mereu altceva
Hitri pe lingă temple
Tu n-ai să poți ucide iubirea
Întoarsă față a oglinzii
Tabla cu ceară,
moale ademenire.

CUNOAȘTERE

Deschizi un pușin din destulul
migrări însoțite de un clinchet
sosesse pe tărîmul culorii
bobocii de ceață sint săpăturile
dimineții
convoaie ce nu-și laudă nunta
se deschid obloanele
răpușii sint ultimele chitanțe terestre
toate curg din tine naștere
am în fața mea o insectă.

DE CE-AR FI ALTCEL

De ce ar fi altfel Marile zbateri
Locuim între lumi vasul viului
Nu întrebăm ce sens
și ce greșală e pusă la zid.

Vești de plop alb
Să întilnim steaua căzută
Cu o patimă să-i locuim sensul

De ce ar fi altfel Marile zbateri
Întotdeauna rămîne ceva
Și te știi totul ca o vorbă veche...

JUDECĂTORII

Cei pe care i-a prăpădit
la moartea lui au fost mai mulți
decît cei pe care-i omorise în
timpul vieții...

Înveleș de om l-a numit
Izvorul celui ce striga
Umblă într-o vale
Mișcîndu-l partea de umbră
A altui val
Aici și-a găsit femeia
Pe genunchii ei tulburîndu-și
Desitul popas
Pentru innodatele mîini de păr
pentru innodatele funii
Ea l-a vindut
Neștiind că depărtîndu-se de el
Se depărtă de moarte
Pe genunchii femeia își numără
argînții

Străluciții arginți
Lui îi scoaseră ochii
Întărîndu-l cu viclene lînțuiri
Așa își mulțumeau morții lor
Cu cel ce învirtea la neliști
Între stîlpii aducerii aminte
Poporul gusta în chiote jocul
Biciul îi pocnea în carne
Jocul lui de orbi
Jocul lui de împlinire
Și n-a avut nevoie de nume
Lumea cu ochii lui
E veghea pămîntului.

**DAN EMILIAN
ROȘCA**

EGOFOBIA

să ne rezemăm frunțile iubito
de aripile archaeopteryxului
să ne azvîrlim cit-colo umbrele
ca pe niște rufe murdare
pentru tine am lăsat luna felii
cu o limbă de ceas
și vom fi priviți amîndoi
ca niște semne rău prevestitoare
vor fi arse pe rug pisicile negre
în numele purității și prosperității
iar elevii vor gusta mai tirziu
mult prea tirziu
acest capitol din istorie

PASSIONARIA

mai știu și eu ceva fizică
ceva despre bomba cu neutroni
dar azi e duminică
și trebuie să ajut doamnelor
să coboare din pom
passionaria e o cîmpie foarte mînoasă
iarba îmi ajunge pînă la briu
trece prin mine
o jumătate din thomas de quincey
cealaltă s-a-necat în riu

NO MAN'S LAND

my lady-n miezul zilei dantelele-am
să-ți rup
pentru că nu-mi mai pasă de aurita
lină
port la urechea stîngă cercel din oșel
krupp
și-un măr de anatamă-ți scapă
șarpele-n mînă
vino să-mi fii medee pe vasu-mi de
pirat
pe-oceane de nisipuri să o pornim
haihui
pîn-om afla și țărîmul acel' nemaiaflat
tărîmul tuturor și țara nimănu

ODĂ LUI ANDRE BRETON

o ceață mov învăluie lumea cînd
ochii mei întilnesc statuia de vată a
lui isidore ducasse, nu mai știu unde
se termină uscatul și unde începe
oceanul.
îmi îngrop fața în nisip, creierul
îmi este inundat de o miere neagră
miere culeasă de viespi din cele mai
alese flori ale râului.

INTIMPLARE

nimeni nu dorea să-mi cumpere
umbra
ploua în dimineața aceea cu cenușă
eu mă îndreptam nehotărît spre
waterloo
deasupra lumii scîrțîia o ușă

METAPOEM

dacă-n palmele mele
s-ar culca obosite două cuie
roua ochilor tăi
le-ar face să-nflorească
ruginindu-mă

ANONIM

e vremea întoarcerii-n bălțile reci
statuia de sticlă privește spre nord
e gata și lupta
pumnalele-n tec
odihna-n rugină
și-o caută
my lord
și totuși
și totuși
și totuși
e mov
niciunde sau poate-n tăcutul fiord
sau poate în oul
de somn
în mabel
sau poate în mine
în mine
my lord

DAN ȘTEFAN MERA

CĂLĂTORIE

lui Traian T. Coșovei
În camera de alături se auzea
plîngerea
roșii dințate
(toată viața mea... numai o
invirteală...
pînă cînd?... pînă cînd?).
Am adormit lăsînd capul pe masă.
A doua zi pata grasă lăsată de frunte
pe hirtie
părea o poezie ștearsă de timp.
Poetul povestește această călătorie
a sa cu mașina de scris
tinerei femei și de căldura glasului
nasturii bluzei se topesc în fața
telefonului.
Poate va veni cu trenul acesta —
își zice ea.

Poate este deghezat într-un portar
un atacant central
un liber arbitru
o mamă dulce mamă
sau orice altceva legat de poezie
(prin legături indisolubile).
Apoi repetă povestea mamei sale
bătrîne și bolnave și aceasta adoarme
frumos
în timp ce zgomotul de tren se
depărtează.
Sună telefonul și luna
se cațără din nou pe trupul tinerei
femei
pînă la refuz.

TRAMWAY

Ultima mea poezie se petrecea
în tramvai — povestește poetul.
Vatmanul îndrăgostit cobora și
schimba macazul.
Tinăra femeie își ascundea
sentimentele în spatele
ciorapilor lungi și subțiri.
Cineva striga nimeni.

Cineva îi răspundea nimic.
Vai, striga briceagul, vai
ce rău îmi pare că te tai!
Controloarea toate acestea
le controla.
Poetul povestește cu teamă ultima sa
poezie. Aceasta îl privește cu
indiferență
în timp ce glasul destinului tot mai
clar

se aude:
Biletele dumneavoastră,
biletele dumneavoastră, vă rog...

SINCERITATE

Lui FLORIN IARU
După ce a deșertat rucsacul cu
sentimente...

(Iată Piața cu cele zece mii de
oameni...
Iată Blocul cu cele zece etaje ale
sale...
Iată camera cu cei patru pereți ai
săi...
Iată Haina, cămașa, maieul și așa
mai departe...
Iată Femeia dezbrăcată de sentimente
pînă la os...)
...a trecut, în fine, trenul.
După ce i-au adunat bucășile
împrăștiate

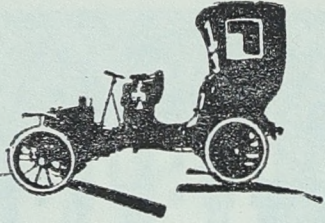
de-a lungul căii ferate
De ce am făcut-o?
se spune că ar fi spus.
Rucsacul, cu un oftat, se închide.
Și cu aceasta,
spune crainicul,
emisiunea noastră s-a terminat.

Aluneci încet ca pe-o sfoară de zmeu
în următoarea ta poezie:

Ascultă, iubito, se aude
pe acoperiș cîntecul de dragoste
al pisicilor.
Privești autostrada cu jînd, din spatele
destinului tău blindat din tablă
zincată
și lentilele binoculului, de emoție,
se aburesc.
Privești autostrada ca pe-o oglindă
de bilci
și fiecare mașină-i un rid pe fața ta
de asfalt.

Ascultă, iubito- se aude un
cîntec de dragoste de pe acoperiș.
Aparatul auditiv al iubitei, la rîndu-i,
se aburește.

eseu

RITURI DE ANUL NOU

Poate că dintre vechile rituri ale omenirii, nici unul nu a fost mai bine păstrat, cu întreaga sa încărcătură simbolică și afectivă, ca acela al reînnoirii și reîntregirii firii la sfârșit de an.

Indiferent de structura calendarului, de spațiul geografic și cultural, sau de orice alte considerații, îngemănarea sfârșitului cu începutul a fost prilej de sărbătoare.

Căci anii nu marchează doar trecerea prin timp, ci cumpăna lor este întotdeauna și prilej de bucurie și împlinire. Este unul din puținele momente în care limitele umane ale existenței sînt unite, viețuirea mutându-se în atemporal, ille temporare, adică timpul mitic.

Numeroase sînt modalitățile prin care este sărbătorită neconțința reîncepere. De fiecare dată, faptele primesc alte și alte înțelesuri, un singur lucru rămînînd neschimbat: recunoștința față de Fire, de Natura dăătoare de viață.

Potrivit felului în care izvorul vieții este imaginat, ritualul începerii noului an are scenarii diferite de desfășurare.

Pentru multe populații, sursa vieții este Soarele. Spre sfârșitul anului puterea sa scăzînd, numeroase practici urmăresc tocmai refacerea puterii sale. Indienii navaho aprind un rug imens, care va arde toată noaptea. În jurul său se desfășoară ceremonialul care va culmina cu renașterea simbolică a soarelui.

Dincolo însă de ceremonialul purtat în cadrele riguroase ale sacrului, sărbătoarea de sfârșit de an înseamnă în primul rînd spectacol.

Spectacolul poate fi unul al măștilor, acestea avînd, realmente, importanța și funcția personajului reprezentat, bunăoară, cea a Soarelui (Pautira) la indienii pamirți din tribul pueblo. Măștile însă își pot pierde treptat din valorile rituale și se transformă, de cele mai multe ori, pe măsura înaintării în timp, în spectacol pur, prilej de desfătare și amuzament. În Mexic, ceremoniile consacrate începutului de an, implicau și rituri ale rodniceii: Ceremonialul are din această cauză simboluri ale fecundității. Treptat, celelalte valențe se atenuază, în primul plan manifestîndu-se elementele profanului, ale carnavalului, ale grotescului, obscenului chiar.

De altfel, întreaga perioadă din preajma Anului Nou se identifică, la majoritatea culturilor de tip arhaic, cu datele la care se țin carnavalurile („mascaradele”, „mămușile”). Insuși numele sub care circulă azi spectacolele rituale cu măști, demonstrează că atribuțiile magico-religioase s-au atenuat considerabil. Spectacolele cu măști sînt prilejuri de înveselire a întregii comunități, zile în care conveniențele sînt uitate și în care elementul cel mai important este jocul, ludicul, ciovenia.

Un alt motiv deosebit de bogat în semnificații este acela al arborelui vieții. M. Eliade relevă marea varietate de semnificații ale acestui element cultural. El este, pe rînd, simbol al vieții, al fecundității inepuizabile, sursă a nemurții, centru al lumii și suport al Universului, legătura între om și univers, între om și strămoșii săi.

În cultura noastră folclorică actuală, cele mai multe din semnificațiile

amintite ale arborelui ritual sînt atribuite și azi încă, bradului, de preferință, ca simbol al vieții veșnice, al întineririi neconținute. Nu numai în sărbătorile de celebrare a anului ce va veni, ci și în alte împrejurări esențiale ale vieții omului, bradul își face resimțită puterea sa regeneratoare, de tămăduire. La nunți (în unele regiuni) sau la înmormintări (mai des și mai în toate regiunile țării) bradul întărește ideea de vitalitate deplină sau, dimpotrivă, refacă echilibrul desfăcut prin moartea unui tinăr, reînnoind legătura om-ființă trecătoare - natură-dăinuie veșnică.

Dar în preajma reînnoirii anului, bradul, situat în centrul casei, și, ca importanță, în viața din această perioadă a comunității, redevine arborele veșnic tinăr al vieții, dăător de speranță și vitalitate.

Din toate manifestările de azi ale folclorului nostru, ansamblul celor de vestire, prefigurare a noului an, este cel mai spectaculos, mai interesant, mai viabil. Deși peste numeroase motive de cult arhaic s-au adăugat elemente de cult creștin, circulația mult mai largă a colindelor laice demonstrează vîrsta lor precreeștină. Apar, astfel, în textele colindelor românești, animale de mult dispărute din spațiul nostru geografic: bourul, zimbrul. Sînt apoi prezente motive animaliere, presupuse a fi avînd alături valori totemice: ursul, lupul, cerbul, vulpea, vidra etc. Există o varietate de tipuri de colinde, potrivit casei ce urmează a fi urată: de fecior, de fată mare, gospodar așezat, neînșurat etc. Colinda este și un prilej de educație morală, căci ironia și satira nu lipsesc din repertoriul ceteilor de colindători.

Colinda este o mare sărbătoare și un mare spectacol pentru întreg satul: cei care-l practică sînt tinerii, prietorii participă la spectacol nu doar ca asistenți, ci și ca supraveghetori ai păstrării datinii.

Sărbătoarea iernii este prilejul cu care comunitatea se reîntregește. Fiii satului, aflători pe alte meleaguri, se întorc pentru întîlnirea cu cei vechi, prin datină.

Și oare, ceremonialul sărbătorii Anului Nou în mediul urban, se îndepărtează foarte mult de semnificațiile mai sus-amintite? Civilizația n-a alterat nevoia de speranță a omului și dorința sa de a trăi clipe de mare intensitate. Indiferent de locul în care ne aflăm, sfârșitul de an înseamnă anularea, pentru o clipă, a răului din lume și înlocuirea sa cu bucuria fără de limită, inalterabilă.

Fără să simțim foarte bine acest lucru, mitul reîntineririi, al vieții depline, renaște în noi cu fiecare an nou. Și dintre toate incantațiile rituale, cea care și-a păstrat aproape integral valorile străvechi este tot tradiționalul „LA MULȚI ANI”.

GHEORGHE SECHEȘAN

¹ IULIUS E. LIPS: *Obîrșia lucrurilor*. Ed. științifică, București, 1960 p. 448.

² ib. ibid. p. 384.

³ M. Eliade: *TRAITE D'HISTOIRE DE RELIGIONS*, PAYOT, Paris, 1964, p. 229-231.

Mode și Moduri

Machiajul — o artă!

În modă, întotdeauna curentul de ultimă oră în artă și-a spus cuvîntul. Existențialiștii s-au văzut în modă prin machiajul alb-negru: multă pudră albă și mult creion negru în jurul ochilor. Acum, în parte s-a revenit la machiajul cu creion negru sau tuș, pentru seară.

A te machia, nu înseamnă a te vopsi! Asta o pot face și zăgrăvii... Machiajul înseamnă a folosi decent și impecabil fardurile. Pentru a evita ridicolul, trebuie să ne privim, să ne vedem într-o lumină naturală sau artificială (la propriu și la figurat), să ascultăm de bunul nostru gust și simț și să fim atente ce am îmbrăcat.

Ziua ne vom machia discret. Seara? Depinde unde mergem și cu cine mergem!

Ne vom farda numai pe un ten curat și ținînd seama de forma obrazului, culoarea ochilor și a părului. Obrazul oval (fig 1) este tipul clasic. Partea cea mai ridicată a arcului sprîncenelor trebuie să fie exact deasupra centrului ochiului. Fardarea pomelilor se va face în triunghi, iar fardarea buzelor pe contur normal.

Obrazul lărgit la bază (fig. 2). Sprîncenele vor fi distantate.

Fardarea pomelilor se va face de la umerii obrazilor către temple. Fardarea buzelor va depăși conturul normal.

Obrazul lărgit la partea superioară (fig. 3). Se va accentua înclinarea sprîncenelor. Fardarea pomelilor se va face pornind de la umerii obrazilor către maxilare. Gura se va farda cît o cireasă (colțurile se atenuază) cu un fard deschis.

Dacă avem cerceane, se aplică un strat foarte ușor de fard la partea externă a

Rimelul se aplică numai pe genele superioare!

Despre sprîncene, se poate spune pe bună dreptate, că sînt din nou foarte aproape de adevăr! Ele sînt cele care dau expresivitate figurii și care se poartă din nou cît mai aproape de forma lor naturală.

Pentru persoanele cu ochelari: Nu vă sfițiți să vă fardați, dar cu atenție! Sub niște rame mari, moderne, ochiul bine aranjat poate avea foarte mult farmec.

Oricum ar oscila moda, orice s-ar purta cu titlul de „ultimă oră”, trebuie să ținem cont de figura și personalitatea noastră!

Dacă aveți un obraz plin, rotund, puneți fard roșu sub pomelii obrazilor în unghi ascuțit oblic spre mijlocul feței. Modelează rotunjimile în mod deosebit. Obrazii supti, sînt cei căzuți în interior (se combină deseori cu o bărbie ascuțită). Se aplică rujul sub pomelii, aproape vertical și se întinde în „cavități”. Se folosesc neapărat culori deschise.

Fețele plate, cu o suprafață mare a obrazilor necesită o accentuare vizibilă cu fard roșu pentru pomelii, pornind de la temple pe sub ochi pînă aproape de nas.

Pomelii înalți, sînt bine conturați, mai deosebiți și de aceea trebuie bine accentuați. Fardul pomelilor se aplică pe partea cea mai înaltă și se modelează cu grijă pe pomelii, oblic spre temple din față în spate.

Am dat aici cîteva tipuri de machiaj, mai bine zis machiajuri „exceptii”, pentru diferite conformații. De fapt, alegerea este individuală și independentă! Cînd aveți puțin timp liber, gîndiți-vă

ochiului și se va estompa spre interior.

Seara, fardul se va aplica cît mai aproape de ochi ca să le intensifice strălucirea.

Machierea unor ochi mai mici, „ascunși”, se va face ușor, cu un fard deschis către colțul exterior. Ochiul mari, cei proeminenți chiar, se vor farda cu culori mai închise, pentru zi: griul.

cum vă arată mîinile, unghiile, ochii, părul... gîndiți-vă în oglindă, dacă ați fi pe stradă un străin și v-ați întîlni cu o persoană identică, ați place-o? Dacă da (obiectiv răspunzîndu-vă) înseamnă că aveți o ținută plăcută. Dacă nu... mai gîndiți-vă.

LIA LUCIA PETRIC
ELEONORA ALBU

Viața cinaclului

În spiritul buneilor tradiții, cinaclul „Pavel Dan” al Casei de cultură a studenților a organizat, în 16 decembrie 1979 o nouă întîlnire de lucru, avînd ca invitați prozatorii Sorin Titel și Sonia Larian, criticii Lucian Raicu și Livius Ciocărlie. Au participat de asemenea Cornel Ungureanu, Marcel Pop-Corniș, Șerban Foarță, Ion Neață, Stela Mirel, Ilie Gyuresik, Andrei Ujică, V.I. Boldu-reanu, Ion Popa, Petru Ilieșu. S-a discutat pe seama ultimelor apariții editoriale ale lui Sorin Titel și Lucian Raicu, despre proza și critica actuală.

Daniel Vighi a citit un eseu ce va fi publicat ulterior în revista despre romanul „Clipa cea repede” a lui Sorin Titel. Șerban Foarță a evidențiat evoluția în spirală a prozei lui Titel. Acesta pleacă de la firesc, trecînd prin aventura onticului, ajungînd iarăși la firesc. Ade-

ziunea la „eternul homeric”, inefabilul și visceralul, firescul și nostalgia sînt elemente care îl impun în contextul unei literaturi de modă, fals problematizate.

Livius Ciocărlie descoperă un meșabul, de fapt al meditației, o gîndire neintellectuală, dar esențială. Pornind de la simbolistica simplă, trecînd prin tehnicile contemporane, Titel reușește să dilateze senzația, umplînd-o de lumina meditației.

Cornel Ungureanu consideră critica lui Lucian Raicu drept esențială, fundamentală, criticul fiind adînc implicat în tot ce face.

Ion Neață observă obsesia adevărului ca pregnantă în critica lui Raicu. Următoarea sedință a cinaclului va avea loc în 13 ianuarie 1980.

MARCEL SAMANȚA

NOTE

Întâlnire cu poezia tânără

Unul din fericitele evenimente ce s-au petrecut la Casa de cultură a studenților a fost întâlnirea dintre cenaclurile literare „Amfiteatru” și „Pavel Dan”, de fapt o întâlnire a literaturii tinere cu ea însăși.

Au citit: **Matei Vișniec** și **Ștefan Mera** (București), **Helmuth Britz** (Cluj-Napoca), **Corina Rujan** și **Marcel Tolcea**, ei beneficiind de opiniile unor dintre cei mai avizați critici literari, apropiați mult literaturii tinere.

S-a relevat faptul că, spre deosebire de poezia barocă de acum 10 ani, asistăm la o re-dimensionare a actului poetic, la o emancipare nemaipomenită, la o ironie în bloc (Șerban Foarță), la antipoezie dar și acest fenomen se produce în întreaga masă a tinerilor poeți (Dinu Flămînd). Deși nu există încă o platformă, un program al acestei grupări, poezii reușesc să imprime o altă mecanică cuvîntului (Mihai Tatulici), pe de altă parte ei seamănă, dar au și multe deosebiri, Matei Vișniec, căutînd o literatură care să tulbure, Helmuth Britz, dominîndu-și ironia, Marcel Tolcea adeptul stării de grație, dar în alt mod decît Nichita Stănescu (Livius Ciocîrlie). Există încă pericole, ca în orice alt moment de radicalizare; generația aceasta putînd da poeziei române o conștiință de sine, fără a însemna însă că pot apărea mari poeți (Cornel Ungureanu).

Laurențiu Ulici — susținător fervent al literaturii tinere — trasează coordonatele noii poezii care vine ca urmare a suscitării apetitului teoretic față de cel analitic, ca o consecință a uzurii limbajului și consacrînd un anumit tip de profesionalism care obligă la folosirea unei terminologii mai puțin obișnuite în critică. Poezia de azi este una de tip consumist, ea nu merge spre memorie, evenimentele consumă omul. Ironia duce, paradoxal, la dramă, care însă nu mai izolează, ci este din ce în ce mai colectivă. Ștefan Mera încearcă întreprinderi semiotice, Matei Vișniec este un poet al subtextului, al sensului secund. Fatal se va ajunge la o criză, s-ar putea să apară un nou clasicism (cel mai radical cu putință). Corina Rujan este în starea de mimesis, structura ei nu poate fi cea pe care am sesizat-o în poezia ei.

Așadar, o întâlnire mai mult decît plină de semnificații, o întâlnire la care am asistat la unirea programatică a grupărilor existente în cele 4 mari centre universitare.

C.M.

Cenaclul „H.G. Wells” de literatură științifico-fantastică al Casei de cultură a studenților împlinește în curînd 10 ani de existență. Bogatei activități desfășurate în contextul literaturii tinere de anticipație din țară i se va consacra o sedință festivă, iar revista „Forum studentesc” va edita în luna februarie a anului 1980 un supliment dedicat S.F.-ului. La mulți ani!

Un om, o pasiune

Să recunoaștem, nu e ușor să-l întâlnești, nu ni-e dat în fiecare zi o atare întâlnire... totuși, o astfel de „șansă” a însemnat pentru mine **Bugariu Valentin**, student în anul IV informatică. Dialogul se-nfiripă cu ușurință, urmînd traiectorii imprezvizibile, Bugariu simțindu-se parcă la fel de în largul lui, indiferent de tema abordată, chiar și cînd e vorba de un domeniu atît de nou, aflat încă în faza de experimentare „arta de calculator”. Legat de acest subiect, prezentarea cu doi ani în urmă a unui referat, în cadrul sesiunii de comunicații științifice: „Relația om — mașină în arta modernă”.

Realizările în domeniul „artei de calculator” sînt încă puține dar prevestitoare ale unui cîmp de creație deosebit de bogat și complex care se cere exploatat. În muzică, alături de instrumentele electrice și electronice, care nu mai reprezintă o noutate, intrînd în dotarea a numeroase formații de muzică pop, rock, progresivă își fac apariția instalațiile și aparatele pe bază de cartele perforate. Au apărut și continuă să apară noi genuri muzicale; muzica progresivă și spațială — Itsu Matayami, muzica programată — formația Kraftwerk „tape-muzic” — Sfockhansen, muzica algoritmică, creația quattro-licențiatului în arhitectură, muzică, matematică și filozofie — XENAKIS, care a ieșit de mult din anonim, concertînd cu „casa închisă”.

Calculatorul devine pianul, orga, dafta, și ciocanul, șevaletul și paleta de culori, a artistului-programator, instrument de creație. Kurt Alsbek, Frieder Nabe, au realizat grafică de calculator, corespondentul graficii și picturii clasice, iar Vassarely a „inspirat” calculatorul, obligîndu-l să creeze și alegînd apoi acele lucrări care corespundea crezului său estetic. Artistul-programator se deosebește de programatorul obișnuit, el caută conotația artistică, un limbaj adecvat, prin care să răzbată demersul artistic.

Modul cum este primit de „consumatorii de artă” se încadrează într-o problematică mai largă, gustată ori refuzată, arta modernă, a trezit atîtea nostalgii după formele clasice, ducînd chiar la refuzarea și nerecunoașterea valorii ei. Paradoxal, dar, arta modernă cunoaște alături de tendința de diversificare, apărînd noi genuri și tendințe și o apropiere a aspirațiilor, — artele plastice, de exemplu aspirînd la forța de abstractizare a muncii. Artă modernă se îndepărtează de acel „mimesis” — imitație a lucrurilor desăvîrșite, așa cum o vedea Aristotel, asumîndu-și tot mai mult o valoare intrinsecă, recreeînd și interpretînd realitatea, apelînd la simbol, metaforă, conotație. Receptorului, consumatorului de artă contemporan, i se cere un plus de intuiție, de putere de abstractizare, esențializare, maleabilitate a gândirii.

Filmul românesc, cu maturitate

Recitînd de curînd, „Victor Iliu — Fascinația cinematografului”, cartea dedicată de George Littera și Bianca Iuliu autorului valoroasei ecranizări „Moara cu noroc”, mi-a reținut atenția o remarcă a regizorului la adresa filmului românesc: „Dacă inventariem în memorie filmele produse de noi, ne izbește conformismul, anacronismul, planitudinea formei lor, lipsa cronică de curaj în expresie, de fantezie, de originalitate, de intenție inovatoare. Parcă toți au căutat să atingă perfecțiunea prin rutină, prin meșteșug. Nu poți recunoaște nici

un stil personal, nici o tresărire de geniu. (...) Unde sînt concepțiile îndrăznețe, talentele viguroase, innoitoare în arta noastră?”

Azi, după douăzeci și doi de ani de cînd semna **Victor Iliu** aceste rînduri, întrebarea pare la fel de justificată, actuală. Căci, „tresărirea de geniu, opera cinematografică de certă valoare, care să intrunească aprecierile unanime, capodopera, se lasă încă așteptată. Iar un posibil răspuns la „nedumerirea” lui Iliu ar putea fi: există un timp al afirmării prin adevăr, al asumării mature și responsabile, lucide, a rolului creatorului din artă, în speță a creatorului cinematografic, un timp al valorilor autentice, a operelor ce-și apropie dezideratul: pornind de la viață, prin adevăr la ceea ce e frumos. Iar acest timp, poate fi și trebuie să fie al nostru, al zilelor noastre, de-acum. De ceea ce se va aminti peste alți douăzeci și doi de ani, depinde de noi, de felul cum am înțeles să răspundem imperativelor artei noastre contemporane, artei socialiste viguroase și originale la care aspirăm. Dacă în știință, în tehnică, o invenție, o descoperire „rataată” de un savant, cercetător, nu înseamnă pierderea ei pentru totdeauna, altcineva venînd și realizînd-o, chiar dacă mai tîrziu și-n cu totul alte condiții, în artă nu există o astfel de „redescoperire”, ceea ce acum nu s-a realizat, nu se va realiza niciodată. Dacă Brîncuși n-ar fi sculptat „Pasărea măiastră”, ea n-ar fi fost sculptată de nimeni altul, și dacă Van Gogh n-ar fi pictat „Lanul de grîu”, acesta n-ar fi fost pictat niciodată.

S-au scris în ultimii ani, tomuri întregi despre filmul de actualitate, despre filmul de factură socială și politică, despre necesitatea discreditării, schematismului, caricaturizării, a falsului, a idealizării și talmudismului, a prost înțelesei „politici culturale” practicate de unii regizori și producători. Mult mai puțin s-a discutat însă, despre modul în care regizorii și scenariștii noștri reflectă în filmele lor, „eternul uman”, omul în toată complexitatea lui, cu întrebările și frământările sale, omul trăind și murînd, bucurîndu-se și suferînd, omul cu dezamăgirile, deziluziile și speranțele lui.

Dezolarea, însingurarea, nevoia de tandrețe refulată, imposibilitatea de a stabili puncte de contact cu lumea înconjurătoare, inadaptabilitatea la un sistem de relații normal și funcțional, tributul plătit unor experiențe dramatice, tragismul unor existențe ratate, urmări ale neînțelegerii de individ a asumării „răspunderii” sociale, a determinismului care „obligă” insul la „adaptări” la existența socială, au fost abordate în operele cinematografice, al unor regizori de „nou val” al cinematografiilor poloneze, cehoslovace, ungare: Miklos Forman, Jiri Menzel, Jancso Miklos, Kovacs Andras. Exprîmînd „durerile facerii unei noi societăți care se clădește (socialistă)” nu înseamnă că ei trădează idealurile socialismului, așa cum precizează Florian Potra în recenta sa carte „Profesiune: filmul”: „... nu putem și nu trebuie să permitem să se tragă concluzia că, folosînd o gamă cît mai largă de mijloace și procedee, am renunțat la fundamentala noastră viziune materialist dialectică și istorică, marxistă, asupra lumii, a contemporaneității”.

Revenînd la cinematografia românească și reamintindu-ne de eroul — comunist al autorilor „Clipei”, Gheorghe Vitanidis și Dinu Săraru, Dumitru Dumitru, ne imaginăm o continuare, prelungire a retoricii, dialogului deschis în film: „Cine ne dă dreptul de-a trivializa de a frustra arta noastră socialistă, de personaje veridice viabile, de teme majore și adevărate valori artistice, capabile să înfrunte timpul, uitarea?”.

MIRCEA MOLDOVAN

cronică de carte

Florin Bănescu, prozator născut în Banat și atașat de viața acestei zone etnice, în prezent medic în Arad, reține atenția prin preocuparea de a contura o atmosferă socială și spirituală a zonei Carașului. Din volumul de debut, premiat de editura „Eminescu” în 1973 — „Să arunci cu pietre în soare” — fac parte povestiri ce conțin cîteva nuclee ideice și care sînt „semințe” ale unor posibile romane viitoare. Remarcăm, astfel, nostalgia călătoriei pe mare, spre noi orizonturi de cunoaștere, ca țel spiritual suprem în povestiri precum: „Du-te să vezi marea Pan”, „Să arunci cu pietre în soare”, „Duminică la tropice”, sau urmărind analiza fină a metamorfozei individului în ritm cu evoluția mediului socio-industrial („Așteaptă să se ridice ceața”, „Inotătorul din zori”, „Zi fără țigări de foi”). Există și tentația explorării unui tărîm onorific, fantastic, cu rădăcini în realitatea concretă („Poveste cu dimineată limpede”, „Bakar, ora zece”, „Casa cu prieteni”). Filonul acesta va fi valorificat superior de autor în ultimele sale romane. Valoarea acestor povestiri rezidă în lărgirea cadrului existențial, prin adăugarea unor dimensiuni definiții ca meditația și visul, simbolizate de nostalgia mării și a călătoriei.

În romanul „Anotimp al ninsorilor albastre” (editura „Eminescu”-’75) a doua carte a lui F. Bănescu, se regăesc cîteva din motivele povestirilor de debut: nostalgia mării și a călătoriei, poluarea industrială, dragostea ca ax al existenței. Este, cum bine se spune în nota de prezen-

Fațetele realității

tare, un „suav roman de dragoste, pătruns de acea tensiune lirică de înalt voltaj”.

A treia carte, romanul „Semințele dimineții” („Eminescu” 1976) a fost taxat în mod eronat drept roman polițist de către Marian Popa. Această care propune un roman polițistic în care predominantă este ideea regăsirii identității individuale în timpuri și spații îndepărtate. F. Bănescu se întreabă despre drepturile pe care timpul și spațiul le au asupra omului și despre drepturile omului asupra lor. Întrebarea obsedantă ce te urmărește ca lector este: oare Olaf, personaj al cărții, trăiește o regresie în trecutul său arhaic, sau Leif (alt personaj — alter ego al primului) se proiectează pe sine în viitor? Autorul dezvoltă o proiectie onirică, realizată printr-o frazare amplă, timpul fiind obligat să se contracte sau să se dilate după un puls al visului. F. Bănescu pare să ne amintească o idee a lui Sadoveanu, care spune că „realitățile sînt și ele fantezii”.

„Ierni peste tei” („Eminescu” — 1978) propune cea mai încheată și mai matură lucrare de pînă acum a autorului. Este un roman inspirat din zbuciumata istorie a Banatului.

Întregul roman este o pledoarie pentru demnitatea morală a cărășenilor, pentru spiritul lor de sacrificiu în numele unui ideal. Acțiunea trăiește în registrul tensiunii conflictuale, mai ales prin intermedii unor personaje puternic conturate: chinezul Tudor, Schneider, lotrul Mihai, popa Isaia, Tărăbugă și mai ales prin personajul tutelar, simbol al perenității noastre pe aceste meleaguri, care este Teiul satului. Întîlnim excelente proiecții în fabulos și oniric, ca în scena morții lotrului Laie („Laie piutea peste cleanțurile sure de piatră și peste brazii îngreunați de zăpadă” — pag. 72); sau în scena morții lui Schneider („De sub tei se prelingeau umbre subțiri, o haită întreagă ieșea, ciini cu burțile supte de foame, cu blănurile ferfeniță, roșcate, sure, albe” — pag. 45). F. Bănescu dovedește o gravă pătrundere psihologică, surprinzînd acea mîndrie a propriei obișnuiți, specifică gugulanului, și întîlnind fondul ancestral al sufletului țărănesc, ilustrat memorabil în scena nunții lui Mihai și a Anei. Convingătoare sînt și paginile care redau înfruntarea tragică dintre țărani și chinezul Tudor și armata imperială. Admirabil este conceput finalul romanului, un final deschis, de amplitudine simbolică și existențială. Nu se poate trece cu vederea nici stilul original al acestui roman, rezultînd din folosirea unui limbaj sobru, trecut prin esențele tari ale graiului gugulan și cronocăresc, dar păstrînd mereu o unitate de ton și un echilibru compozițional.

Se poate afirma că „Ierni peste tei” este un roman solid, printre puținele (dacă nu singurul) care reușesc să impună un moment dramatic din trecutul Banatului, reverberînd o serie de implicații și sugestii actuale.

F. Bănescu este un prozator tenace, care își configurează treptat un spațiu al său în proza românească de azi.

VALERIU DRUMES

ROCKUL PROGRESIU

Muzica progresivă este o specie rafinată a rock-ului, dar care se poate cu greu defini sau categorisi. Ceea ce se poate însă preciza cu certitudine este originea sa: sută la sută britanică, căci englezii au fost primii care au știut să dea rock-ului alte culori și sensibilități față de cele cu care eram obișnuiți deja. Muzica progresivă a luat naștere așadar în bătrina Anglie, în jurul anului 1967 și s-a răspândit mai întâi în Europa și apoi în Statele Unite.

„PSYCHEDELIC-ROCK”

La început s-a numit „psychedelic-rock”, și se caracteriza în principal printr-o combinație inspirată de sunet și culoare. Sunetul psychedelic era parțial influențat de mișcarea „underground” de pe coasta de vest americană (Jefferson Airplane, Grateful Dead, Big Brother & Holding Co. etc.), dar principalul său atu a rămas originalitatea. Două grupuri s-au impus cu tărie atunci. Este vorba de Soft Machine și Pink Floyd, apărute la Canterbury și respectiv Londra, care au uimit pe toată lumea cu spectacolele de la renumitul club U.F.O. din Londra. Cele două formații aveau un gând comun: transformarea banalelor cîntece rock de trei minute în gigantice lucrări, în care temele sînt dezvoltate și extinse în toate sensurile, spațiul sonor fiind exploatat cu cea mai mare scrupulozitate. Operele lor sînt cu atât mai meritorii, dacă ținem seama de modestul nivel tehnic de care dispunea instrumentația la acea dată.

SOFT MACHINE au dat primul preceperii lor pe primele două albume, intitulate „Soft Machine I” și „Volume Two”, apărute în 1968 și 1969.

Grupul cânta o muzică bazată pe o ritmică binară, dar cu un spirit libertin de improvizație specific jazz-ului free. Amestecul nu era însă formal, ca în multe dintre producțiile ad-hoc numite jazz-rock ce aveau să vină în anii următori, ci un foarte fericit mariaj între strictețea ritmică și imagistica melodică. Vocea lui Robert Wyatt sună ca un instrument solo, punîndu-se foarte puțin accent pe înțelesul cuvintelor, insistîndu-se asupra melodicității frazelor vocale. Varietatea melodică era subliniată și de Mike Ratledge, care exploata imens sunetul de orgă Hammond, în timp ce Kevin Ayers aducea o notă de sobrietate, de strictețe.

Incepiînd cu cel de-al treilea album

Soft Machine s-a depărtat de spiritul inițial, în parte datorită numeroaselor schimbări de componență ce au afectat formația, dominată din ce în ce mai mult de personalitatea unui Hugh Hopper, sau John Marshall. Soft Machine a generat însă o întreagă familie de grupuri progresive de înaltă clasă. Astfel David Allen a fondat în 1969 formația Gong (purtoarea spiritului melodico-poetic), Kevin Ayers a înființat **Whole World**, iar Robert Wyatt — **Matching Mole**, după care a continuat solo. Sub influența muzicii grupului S.M. au apărut și alte nume de valoare: **Mike Oldfield**, **Caravan**, **Egg**, **Hatfield & the North**, **Henri Cow**, **Steve Hillage** și alții, pe care din lipsă de spațiu nu-i putem analiza în amănunt.

PINK FLOYD și-a început cariera sub semnul „tiraniei” stilistice a lui Syd Barrett, considerat un fel de geniu de prim moment al muzicii progresive britanice. El însă nu apare decît pe primul album, intitulat „The Piper At the Gates of Dawn”, dar evenimentul avea să orienteze definitiv grupul pe o orbită pe care gravitează și astăzi. În afară de „Piper...”, alte două volume sînt semnificative. Primul este reprezentat de dublul album „Ummagumma” apărut în 1969, album ce îmbină în mod optim două tendințe: cea de grup și cea individuală, relevînd sunetul așa-zis „cosmic”, inițiat de Barrett și căruia P.F. i-a rămas fidel pînă astăzi. Cel de-al doilea moment semnificativ (apărut cînd genul psychedelic era de mult părăsit) a reprezentat de discurile „Dark Side of the Moon” și „Wish You Were Here”, despre care s-a scris mult deja, astfel că nu vom mai insista. Deși mai „comercială” (a se citi „digerabilă”) muzica grupului Pink Floyd și-a găsit discipoli doar printre grupurile germane de „cosmic-rock” (în speță Tangerine Dream și Ash Ra Tempel), nereușind să creeze o școală, așa cum s-a întîmplat cu Soft Machine.

SPIRITUL NOU

În jurul anului 1970, la Londra apărea un spirit nou, reprezentat foarte strălucit în primul rînd de **King Crimson**, grup format în jurul excelentului muzician (în primul rînd chitarist), **Robert Fripp**. King Crimson a debutat cu o adevărată capodoperă, excelentul album „In the Court of the Crimson King, An Observation by King Crimson” (sept. 1969), dovadă de necontestat a fap-

Invitatul rubricii :
ȘERBAN CRISBĂȘANU

tului că o nouă muzică se naștea, din colaborarea plină de promisiuni a lui Fripp cu Ian Mc. Donald (flaut, sax.), Mike Giles (drums), Greg Lake (bas și vocal) și Pete Sinfield (ultimul poet de nuanță psychedelică, dar unul dintre primii care au acceptat colaborarea cu un grup rock, alături de Keith Reid, în cazul Procol Harum). Îmbinînd balada (Lake are aici partea leului) cu spiritul free, mai brutal, dar susținut de virtuozitate (Școala Canterbury generată de Soft Machine), rezultatul este minunat și decisiv chiar, dacă ținem seama că discul a rămas și astăzi de referință, deși producțiile ulterioare ale formației (în special „Larks Tongues in Aspics” și „Red”) nu sînt deloc de ignorat.

FUZIUNI

La fel ca Soft Machine, King Crimson a generat o serie de alte grupuri, inițiate de unii din membrii săi, dintre care cel mai celebru s-a dovedit a fi **Emerson, Lake & Palmer**, format în 1970 de Greg Lake, împreună cu Keith Emerson (fost lider al unui grup numit Nice, primul care a sintetizat genul clasic cu muzica rock, dar care din păcate n-a lăsat nici un disc de mare valoare) și Carl Palmer (ex. Arthur Brown și Atomic Rooster) un toboșar cu școală sută la sută rock, care a evoluat incredibil din punct de vedere profesional în numai doi-trei ani. E.L.P. a debutat cu un disc inegal, după care a dat la iveală cea mai importantă realizare a sa: „Tarkus”, album care este și el la rîndul său o sinteză de genuri (rock și clasic), precum și de atitudini (melodicitate și virtuozitate, ambele accentuate la maxim). În acest sens apare o permanentă confruntare de caractere între cei trei membri, confruntare care este se pare adevăratul motor al formației. Pe „Tarkus” remarcăm în premieră utilizarea sintetizatorului și într-un grup de rock, instrumentul fiind folosit de Emerson ca element sonor de colorit (accesoriu) și mai puțin ca „generator” de muzică. În afară de discul citat E.L.P. au dat și alte lucruri de valoare „Picture At An Exhibition”, „Brain Sallad Surgery”, etc.), dar în ultimul timp și-au cam dezamăgit suporterii („Works” — ambele serii — și mai ales „Love Beach”), culminînd cu recenta dezmembrare a grupului.

În afară de genul clasic se cunosc și alte elemente care îmbinîndu-se cu pulsația rock au generat aspecte noi ale acestei muzici, prin excelență hibridă. Jazzul are și el un cuvînt de spus prin intermediul unui grup celebru, **COLOSSEUM**, care a lăsat la rîndul său două discuri memorabile: „Valentine Suite” și „Live”. Totuși, Colosseum a fost numai un punct de tranziție în muzica britanică, între școala „rhythm & blues” a anilor 60 (Alexis Korner, John Mayall, Graham Bond și alții) și rock-ul anilor 70 (Tempest, Colosseum II, Greenslade, etc.), fapt care explică și existența efemeră a grupului.

JETHRO TULL a adus o altă noutate, introducînd — prin voința redutabilului **Ian Anderson** — elemente de folclor celtic, într-o manieră mult mai eficientă decît formațiile cu etichete folk-rock (Fairport Convention, Pentangle, Lindisfarne, Steeleye Span). Cele mai bune momente ale lui Jethro Tull (și implicit ale lui Ian Anderson) se găsesc înscrise în ebonita discurilor numite „Stand Up”, „Aqualung” și „Thick As A Brick”, deși se poate spune fără ezitare că fiecare album scos de Jethro Tull a fost o perlă. Ian Anderson (în foto) este un personaj în care virtuozitatea, umorul și rafinamentul s-au îmbinat, iar grija sa pentru înfloritură și culoare a rămas proverbială (cf. „Bourée de pe „Stand Up”).

VIRFURILE

În perioada 1972-74 muzica progresivă britanică a atins apogeul, mo-

mentul fiind anunțat deja de Jethro Tull și albumul „Thick As A Brick”. În această perioadă apar cîteva formații de mare valoare, printre care: Yes, Genesis și Gentle Giant. Acumînd o anumită notorietate cu discul „The Yes Album”, Yes au atins virful ierarhiei printr-o admirabilă trilogie „Fragile” — „Close to the Edge” — „Tales From Topographic Oceans”. Constituit din virtuozii de înaltă clasă (Steve Howe, Chris Squire, Rick Wakeman, Bill Bruford — apoi Alan White) grupul, aflat sub bagheta unui excelent compozitor și cîntăreț — Jon Anderson, sparge cadrul muzicii rock obișnuite, storcînd maximul de efecte și nuanțe dintr-o frază melodică, care capătă un înalt grad de sofisticare.

GENESIS evoluează în aceeași tradiție, dar spre deosebire de Yes, nu pune accent pe virtuozitate, ci pe consistență, dramatismul și grandoaarea frazelor. Integrînd în muzica rock, folclorul și cultura clasică, grupul a dat cele mai valoroase momente cînd în centrul său se afla redutabilul Peter Gabriel, formidabil cîntăreț și om de scenă, avînd un simț teatral deosebit (s-a spus despre Genesis că ar fi inventat teatrul rock). În acest sens se cuvin evidențiate discurile „Foxtrot” (avînd în centru lucrarea „Supper's Ready”), „Selling England By the Pound” (apogeul grupului) și în mai mică măsură „The Lamb Lies Down on Broadway”.

Cît despre **GENTLE GIANT**, ei fac legătura între teatralismul lui Genesis (cu un umor tipic britanic) și virtuozitatea specifică grupului Yes, dar evoluția lor a avut loc în umbra acestor două formații, critica muzicală aplecîndu-se mai rar asupra lor, deși au dat la rîndul lor la iveală destule lucruri bune (cf. „In A Glass House”). În această perioadă de vîrf a rock-ului britanic (72-74), genul progresiv și-a atins apogeul, marcînd pe lîngă saltul calitativ și un serios salt comercial. Grupurile britanice devin cunoscute în întreaga lume și încep să facă o serioasă vânzare pe celălalt mal al Atlanticului: astfel Genesis, Jethro Tull, King Crimson, dar mai ales Pink Floyd și Yes sînt răsplătiți cu numeroase discuri de aur, făcînd seriosă concurență celor mai bune „trupe” americane: Chicago, J. Geils Band, Eagles, Band, etc.

Muzica progresivă și-a găsit însă mai multe ecouri în Europa, unde apar grupuri de mare valoare, în frunte cu **FOCUS**, originar din Olanda, avînd în rîndurile ei un chitarist de cea mai bună clasă în persoana lui Ian Akkerman.

CEIALȚI

După 1974 s-a constatat însă o ușoară scădere de interes în ce privește muzica progresivă. Au apărut puține nume noi dintre care și mai puține au adus elemente originale (**Hatfield & the North**, **Brand X**) iar vechile grupuri s-au dezmembrat (E.L.P., King Crimson). S-au reformat (**Van der Graaf**, care în cele din urmă s-a autodizolvat definitiv). Școala din Canterbury a continuat să dea elemente de valoare (în special **Hatfield & the North** și **National Health**), iar muzica electronico-experimentală i-a consacrat pe **Eno** (excelent albumul „Before And After Science”), **Klaus Schulze**, **Tim Blake**, **Vangelis** și mulți alții, dar aici atîngem deja granițele altui gen, care merită o largă tratare separată.

Încheiem precizînd că enumerarea noastră nu este exhaustivă, lista numelor de valoare ale genului puținîndu-se să continue cu **Amon Düül II**, **Tangerine Dream**, **Curved Air**, **Peter Hammill**, **Fred Frith**, **Camel**, **Premiata Forneria Marconi**, **Ange**, **Supertramp**, **Procol Harum**, **Cluster**, **Kansas**, **Starcastle**, **Styx** și mulți alții, fiecare aducînd ceva nou, original, contribuind cu o mică pată de culoare la acest imens peisaj generat de o muzică tipică a anilor 70.

ANCHETA; STAREA UMORULUI

ION BĂIEȘU :

Am devenit umorist din comoditate.

— Ce este umorul?
— Umorul este genul literar cel mai facil și cel mai dificil. Facil — pentru cei care-l citesc; dificil — pentru cei care-l scriu. De obicei, criticii se plasează la mijloc, în sensul că-l ignoră sau îl evită.
— Cum poate fi procurat?
— Spre exemplu, eu am devenit umorist din comoditate. Ca să nu scriu lucruri profunde, care mă obligau la tot felul de eforturi fizice și intelectuale, am preferat umorul care îmi venea în pix aproape singur.
— Cine credeți că ar prinde mai repede o pisică: Jean Constantin sau Puiu Călinescu?
— Atât Jean Constantin cât și Puiu Călinescu îmi sînt foarte buni prieteni și tin la ei ca la un frate. (N-am

zis: ca la niște frați, pentru ca să nu și-o ia la cap!). Înțeleg prin pisică o metaforă dintre cele mai simple: e vorba de genul comic. Sînt convins că amîndoi o vor apuca de coadă, adică vor face un film de geniu sau un spectacol de geniu. I-aș da, însă, prioritate lui Puiu Călinescu și nu numai din motiv de vîrstă!...

RADU COSAȘU : Umoriștii nu urcă niciodată cu liftul

— Ce este umorul?
— Deși m-am hotărît să nu mai răspund pe larg la problemele tragice, încerc măcar să fiu coerent: umorul ar fi, pentru mine, facultatea imposibilă de-a nu te lua în serios.
— Cum poate fi procurat?
— Umorul nu e „carne de ospețe, să știe corbii și să învețe!”... cum zicea un poet al adolescenței mele.
— De la cine ați împrumutat 75 de bani și de ce?
— De ani de zile, nu mai pot gândi universul decît în lei întregi; și știu, deci, ce înseamnă 75 de bani.
— Spuneți-ne patru umoriști care dacă ar urca în același lift l-ar face să nu se mai urnească din loc.
— Pe de o parte, în toate casele cînstite în care intru, pe toate lifturile lor, scrie clar ca în Eluard: „Maximum 3 (trei) persoane”. Parantezele tuturor avertismentelor m-au fermecat de mic copil. Pe de altă parte, umoriștii nu urcă niciodată cu liftul, ci merg pe scări, conform instrucțiunilor de inimă, aflate în vigoare.
— Care este cea mai complicată afacere sentimentală?

— A-ți cîștiga existența fără a-ți pierde sufletul și umorul lui.
— Cum ați reușit să dați un gol în poarta lui Necula Răducanu?
— Continui — în pofida riscurilor — să nu răspund la întrebările care nu-mi convin sau care mă pun într-o situație defavorabilă.
— Care este starea umorului românesc?
— Asta să ne fie angoasa cea mare...

MELANIA CÎRJE : Bag zimbetul și gata!...

— Ce este umorul?
— După părerea mea, este un medicament.
— Cum poate fi procurat?
— Se procură din ce în ce mai greu. Noi — actorii — sperăm că la Teatrul de comedie se poate procura și de aceea îi invităm pe toți să ne urmeze exemplul.
— Cînd rideți?
— O asociație de cuvinte care pot să nască un sens nou, aparte, pe mine mă lasă praf. Așadar, comicul verbal mă face să rîd.
— Dar să zîmbiți?
— De zîmbit, zimbesc urgent. Ca de exemplu atunci cînd filmez la televiziune și scenaristul, la intrare, îmi spune: „Melania, arăți groaznic!”. Bag zimbetul și gata, necazul este uitat.
— Ați auzit cumva de Dem Rădulescu? Cine este el?
— După părerea mea, și sinceră, este un actor desăvîrșit, este un mare comic al nostru. Se pierde uneori în lucruri fără valoare; de obicei o scoate bine la capăt... El și Moraru sînt născuți pentru comedie; aș sta ore în șir să-i ascult.
— Cine va cîștiga campionatul de fotbal?
— Spre rușinea mea, asta e singurul motiv de neînțelegere cu bărbatul meu: în afară de patinaj artistic și gimnastică nici-un alt sport nu mă încîntă. Aș putea spune însă că țin cu Steaua — tata a fost militar.

AMZA PELLEA : Am greșit adresa!

— Ce este umorul?
— Umorul este o necesitate sufletească-fiziologică. E unul din modurile de a viețui și care poate deveni de supraviețuire. E unul dintre cele mai interesante unghiuri de a privi viața.
— Cum poate fi procurat?
— Am impresia că sînt două aspecte: în a-l căuta tu însuși și, pentru cei care nu reușesc, a-l procura de la cei care au reușit!
— Cum împărțiți un măr la trei persoane care sînt: Sucă, Fănuș Neagu și Eugen Barbu?
— Nu știu de ce, am senzația că-l mînîncă Sucă întreg! Și nu mă leg de scriitori, ei și-așa sînt dezbrinați și fîi și aprind paie în cap!
— Ce ați face dacă v-ar prinde portarul, paznicul, că intrați pe geam?
— I-aș spune că am greșit adresa.
— Dacă ar trebui, la ce ați renunța dintre: televizor, scobitori, fier de călcat, cămașă?
— În ordinea firească, ar trebui, la cămașă, că e mai aproape de piele. Cred, însă, că aș renunța la televizor, pentru că o haină te ajută să

ai o înfățișare civilizată, ceea ce nu reușesc întotdeauna emisiunile de televiziune... E drept că cei care au inventat acest aparat s-au gândit la toate: i-au dat și butonul! Nu-ți convine? Îl răsucești!...

— Comparați femeia cu bărbatul?
— Nici nu se compară! Unde poți găsi la un bărbat atita gingășie, naivitate, blîndețe, timiditate, ticăloșenie pură?!...

— Care este starea umorului românesc?
— Sincer vorbind, am senzația că noi, românii, trăim pe un zăcămint enorm de umor, dar prea puțin s-a făcut pentru forarea, scoaterea lui la lumină.

Sîntem un popor cu haz imens, una dintre puținele nații care face și haz de necaz.

În ultima instanță, a face haz de necaz înseamnă a face haz de tine însuși. Iar a rîde de alții stă la îndemîna oricui, chiar și a prostului!

STELA POPESCU :

Umoristul e bătrîn, urît și răutăcios...

— Ce este umorul?
— Pentru mine, este un rău necesar. Mulți îl acuză pentru că-i ridiculizează; toți au, însă, nevoie de el: e un stimulent, un tonic de care nu ne putem lipsi.
— Cum poate fi procurat?
— Numai din viață, din greșelile oamenilor, din lucrurile strimbe.
— Descrieți-ne un fotbalist și un umorist.
— Să știți că la fotbal sînt o cizmă, nu pot să vă spun decît ce îmi închipui: în fotbal, ca și în teatru, dacă nu ai talent, nu ai ce căuta!
Deoarece umorul are o ușoară nuanță de răutate, și-ai închipui că u-

DEM. RĂDULESCU Risul atacă omul!

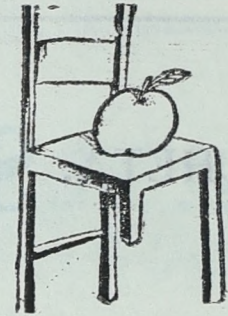
— Ce este umorul?
— Umorul este o stare alergică și ea se naște din contraste.
— Cum poate fi procurat?
— El nu poate fi procurat. Dar oamenii trebuie să fie atenți că risul atacă omul! De aici vorba: să mori de rîs! Că doar n-o zică lumea că moare de Dem Rădulescu!
— Dacă în fiecare zi ar fi 1 aprilie sau 8 martie, ce s-ar întîmpla?
— Ar fi o continuă păcăleală. Și cum 8 martie ar fi tot 1 aprilie, vă închipuiți ce scandal ar ieși... Și în cazul asta și viața ar fi fost o mare păcăleală!
— Care este starea umorului românesc?
— Sîntem un popor plin de spirit și la haz și la necaz. Din cauza aceea avem caricaturi, fabule, actori de comedie...
Important este că oamenii știu să zîmbească. Dar nu prea știu să rîdă...

ȘTEFAN TĂPALAGĂ : Mă apucă risul: care umor?!

— Ce este umorul?
— Umorul este o trăsătură specifică omului care știe să culeagă hazul din viață, o trăsătură care din păcate lipsește la foarte mulți!
— Cum poate fi procurat?
— Umorul nu poate fi procurat, el țîșnește din te miri ce!...
— Cum poate un băiat timid să intre în vorbă cu o fată?
— Ca un înaintaș... și dacă e prea timid ea-l poate determina să cadă în extremitatea celaltă — a doua zi să nici nu mai recunoască ce a făcut. Eu sînt un timid!
— Cînd fuge un actor?
— De obicei fuge, în filmele românești cu toate mijloacele pe care le are la îndemînă: mașină, tramvai, căruță, bicicletă, tricicletă, hidrotricycle și chiar cu picioarele!
— Enumerați trei lucruri, situații la vederea cărora vă apucă risul.
— Figura mea în oglindă. Nu că e comică, dar de multe ori mă întreb dacă n-aș fi fost un bun actor de tragedie — și atunci mă apucă risul.
Cînd cade un om pe stradă, iarăși rîd. Cu lacrimi. Alunecă — rîzi. Apoi vezi că și-a rupt brațul!
Dar, mai ales, rîd de prostia omenescă.
— Care este starea umorului românesc?
— La această întrebare mă apucă risul!... Care umor?!...

Anchetă realizată de:
EMERIC SZEKELY RECE
Foto: Josef Berwanger

D-ALE SEMINARULUI

SA NE RAZBUNAM! — se spune.
pe-asistenți, prileju-i rar
Ei ne-ascultă în sesiune
Iară noi la seminar

★

D-ALE CURSULUI

De te uii la curs în sală
După pauză, cu uimire,
Măsori fără de greșeală
Timpul de-njumătățire.

★

Moș Gerilă, Moș Gerilă
Sint cel mai modest din lume
Eu te rog să-mi pui o pîlă
Că iar intru în sesiune.

★

Iubesc mult florile și sufăr
Cînd le cuturei fir cu fir
De nu-s la „Flora” sau la
„Nufăr”
Să mă căutați la „Trandafir”

★

Deși nu-i la zootehnie
Precum ai fi tentat a spune
De cînd este student se stie
Ingrășă porcul în sesiune.

★

Nu i-e frică de sesiune
Cărțile îl lasă rece
Are doar o slăbiciune
La Căminul cincisprezece.

DAVID VALENTIN

★

Epigrame

Prof. dr. Virgiliu Schiopescu
care predă cursul de „Circulație bănească”:

„Circulație” tot anul,
Știm acum cum merge banul
Un lucru n-am învățat,
Unde-s bani de cumpărat?

★

Aceluiași reputat epigramist,
ca replică la epigrama despre
viața d-apoi:

Epigramistul — omonimul
dumitale

A scris și despre viața de apoi,
Dar cum nu ți-a ieșit încă în
cale

I-ai tot rămas dator cu nota
doi.

★

Conferențiarului dr. Ioan Buttea
care mi-a dedicat o epigramă
legată de titlul unui ciclu de
poeme („Regăsirea din ziduri”):
Eh, de rușine că am scris,
Și am și eu vreo două riduri
Intreaga „Facă” m-a împins
Să mă reîncerc în ziduri.

C. MAR.

Nepotul

Am intrat fericit în casă,
soția făcea ordine: vrea s-o
găsească anul nou cu totul
aranjat, mi-am spus înduioșat.
— Draga mea am reușit să
scap de toate invitațiile, vom
putea petrece Revelionul sin-
guri.

M-a privit contrariată:

— Dar...

— Nici un dar; Mișu știe că
sintem invitați la Gigi. Gigi
știe că sintem invitați la Nae,
iar Nae știe că sintem la șef.

— Dar... încercă soția din
nou.

— Stai să-ți spun totul, șeful
e la munte, doar nu ai vrea să
plecăm după el acolo, așa că...

— Dar...

— Ei? Dar...

— A venit nepotul.

— Nepotul? Vestea mă luase
pe nepregătite și m-am inecat
cu vinul pe care avusesem
proasta inspirație să-l beau.

Desigur nepotul ei, cel care
mi ceruse la birou anul trecu-
t trei sute de lei pentru nu
știu ce importante cumpărături.

— Dragule, nepotul. Nu te
bucuri că ne vizitează?

Nu i-am mai spus de banii
pe care-i împrumutasem și am
schițat un zîmbet acru:

— Mă bucur. Unde este poa-
ma asta de nepot?

— A plecat după cîțiva pried-
teni pe care i-a invitat la noi.

— I-a invitat la noi. I-a in-
vitat la noi? Sint mulți?

— Aș, două-trei perechi, cel
puțin așa mi-a spus el.

— Și pentru ei faci ordinea
asta prin casă?

— Nu i-a prea plăcut cum
am aranjat noi, spunea că are
un aer învechit.

Aer învechit... Aranjasem
totul acum douăzeci de ani,
cînd eram și eu tinăr. Și ce
mai tinăr...

— Nu sta așa, ajută-mă, m-a
trezit din reverie glasul ei.

Am dat să pun mîna pe fo-
toliu, dar în același moment
au năvălit în încăpere cîțiva
tineri, băieți și fete. Cînd
m-au remarcat pentru cîteva
momente au rămas tăcuți, a-
poi cel pe care îl recunoscusem
că-mi ceruse bani s-a apropiat
de mine.

— Unchiule, îți prezint cîți-
va prieteni pe care i-am invi-
tat la tine, făcînd poate abuz
de bunătatea ta.

M-au uns la inimă cuvîntele
lui. De unde știa că sint atât
de bun? Și totuși, Revelionul
în doi se duse. S-a dus, îmi
spuneam în timp ce strîngeam
mîinile ce mi se întindeau. Ce
mai puteam face: i-am invitat
să ie în loc și m-au ascultat cu
atîta ardoare încît fotoliul pe

care se așezaseră trei a pirlit
alarmand din brațele bătrînești.
Aduseseră două damigene și
nepotul s-a scuzat vîzînd că le
privesc cu multă insistență:

— Știi unchiule, de fapt sint
goale, că nu prea am avut cu
ce să le umplem.

M-am oferit, lua-o-ar naiba
de politete, să-l ajut eu. Și de
aici a început calvarul, deși,
cînd le-am spus că le voi
umple pentru ei, mi-au sărit
cu toții de gît, vorba ceea să
mă îmbrățișeze.

La orele 21 mă întorceam
victorios cu damigenele pline
cu un vin trăznet. A fost pri-
mul trăznet, că al doilea a
fost după ce am aflat că între
timp curcanul pe care-l pregă-
tisem cu atîta grijă pentru noi
se topise. Apoi...

La orele 23 căutam cîteva
sticle de șampanie, că noi nu
aveam decît una.

La ora zero și un minut
ciocnisem cu soția mea cîteva
ouă, pentru că voiaua salată de
boeuf

La ora 1 și 30 de minute
exact, am suspinat cu năduf:
cineva răsturnase o porție bună
de salată pe covorul roșu, mi-
nunea minunilor cu care-i în-
cîntam pe vizitatori.

La ora 2 începusem să facem
cafelele.

La trei s-au certat, au spart
cîteva pahare.

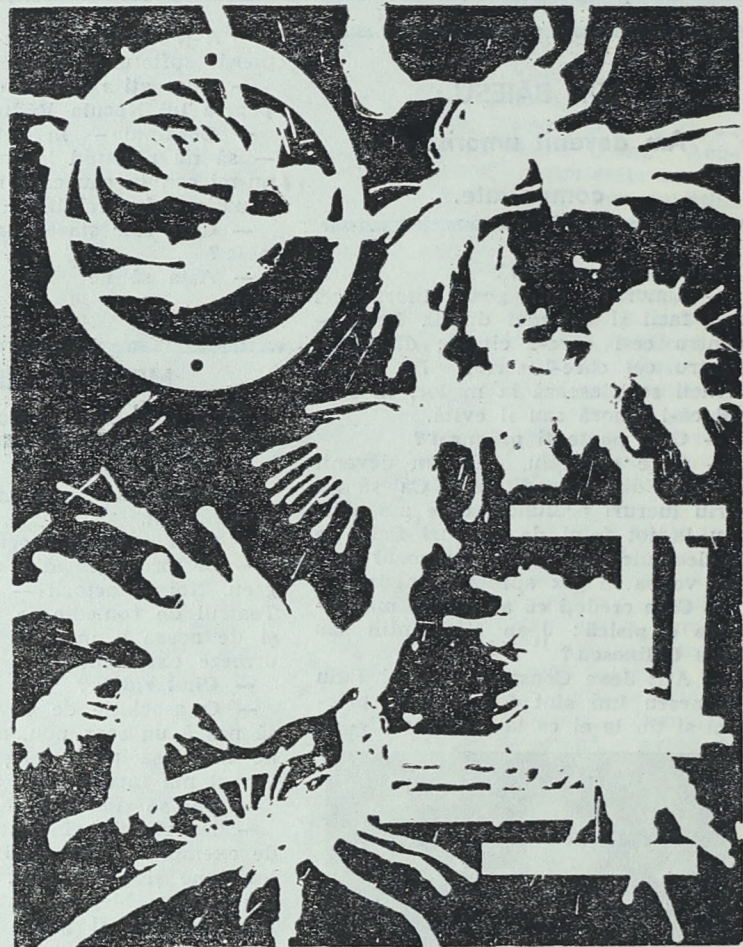
La trei și treizeci de minute
s-au împăcat, au spart deci
alte pahare.

La 4 și cincisprezece minute
umblam inebunit prin bloc
după un antinevralgic pentru o
prietenă a nepotului. Tare mai
aveam nevoie și eu de unul,
dar nu voiam să arăt că mă
depășesc evenimentele.

La 4 și 35 de minute am pu-
tut urmări programul la tele-
vizor pentru două minute, în
timp ce primeam prețioase in-
strucțiuni cu privire la procu-
rarea unui aparat de fotogra-
fiat. Voiau să immortalizeze mo-
mentele cele mai semnificative.

La 5 mă întorceam cu zimbe-
tul lui Sisif ucis de oboasă; gă-
sisem magnetofonul, pikupul
meu fusese considerat inutiliza-
bil, după ce-l trîntiseră de
două ori pe podea...

La 6 era liniște. Liniște,
doarme nepotul. Am îndrăznit
să gust din prăjitură. Se cul-
caseră toți care pe unde apu-
case, așa că trebuia să am gri-
jă să nu-l calc pe careva pe
mină. Pe balcon soția dormea
dusă. Am învelit-o cu perdeaua,
pe care o dăduseră jos atunci
cînd nepotul le demonstrase
cum se îmbrăcau latină...

Răvașe

Unei „visătoare”

La cursuri nu prea ia notițe
Fetița visătoare cu codițe
Și-n sesiune repetă ce se
poate:
Visează cursurile neluate.

Unui soț student la științe
economice

Dragă spune-mi mie
Cum să fac economie
Dacă tu la unison
Vrei cadou de Revelion.

Unui matematician gurmând

A băut, fie, mă rog,
A mîncat dup-o ecuație,
Dar cum nu era filolog
A uitat de punctuație.

Unor „mediciști”

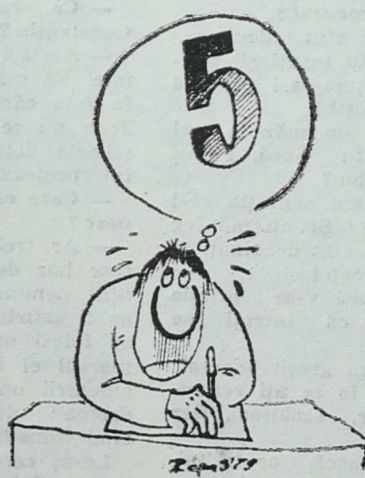
La doctor nu am ce căuta;
Mă durea în cot și mi-a
scos o măsea.

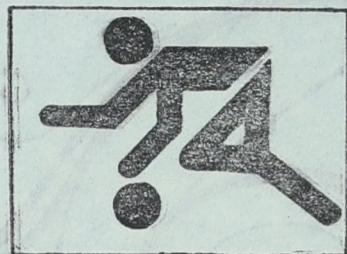
Unuia de la Agronomie

— Nu te mai strîmba amice,
Ne simțim cu toții bine..
— Ce știți voi, mîncăm, îmi
zice
Morcovii sădiți de mine.

CONSTANTIN MARASCU

C.M.

— Constantin Tească, se spune că sîntei singurul antrenor român de care se tem jucătorii. Cît este adevăr, cît este ficțiune în această afirmație?

— Eu cred că nu de mine se tem jucătorii, ci de faptul că eu apar competiția. De obicei se spune că eu sînt dur, uitîndu-se voit că nu eu sînt dur, ci competiția în care ne-am angajat. Cînd Hillary a pornit în escaladarea Everestului, nu s-a plîns niciodată de înălțimea lui, ci a spus: „o fac, tocmai pentru că acest munte este înalt”. Deoarece la noi fotbalul nu s-a organizat pe principii productive, de fiecare dată accesul jucătorilor se prevalează mai mult de drepturi, decît de obligații. În general, jucătorul de fotbal care se ferește de Tească, trădează mari lacune în trăsăturile de caracter și faptul că jucătorul de fotbal îl aduce ca argument pe „Tească” este cel care s-a ocupat de destinul lui i-a deformat profilul moral, tocmai nesolicitîndu-l.

— Așadar, socotești că vina revine în primul rînd responsabilității jucătorului.

— În toate sectoarele vieții, tindem către modelarea omului nou. În fotbal, condiția esențială este ca jucătorul să se lase influențat doar de zonele de activitate spre care el singur și-a îndreptat pașii. Dacă societatea tinde să micșoreze orele de lucru de la 48 la 42 sau 40 pe săptămîină, noi, în fotbal căutăm să ajungem de la 2 la 4 antrenamente pe zi, de la 4 ore la 8 ore de antrenament, fără concesii, căci numai astfel poți viza performanța.

— Totuși, dumneavoastră sîntei cel care dezertează în urma conflictului. De ce?

— Vedeți, și asta este o optică greșită. De fapt, de unde am dezertat?

— De la mai toate echipele pe care le-ați antrenat și de la care ați plecat în urma unor conflicte izvorite tocmai din motivele pe care le dezvoltăm aici mai înainte.

— Ei bine, să reiau aici cîteva idei, pe care viitoarea mea carte le va analiza mai profund. În primul rînd, eu nu dezertez. În momentul angajării mele la un club, mă prezentăm la un om. Din diverse motive, oamenii respectivi, mai devreme sau mai tîrziu au plecat și atunci plecam și eu: 2) Am fost angajat la cluburi care ulterior au „uitat” să-și respecte angajamentul. 3) Am fost desemnat să conduc echipe naționale și oamenii care au răspuns de destinul lor au uitat că eu nu pot să fiu angajat pe 3 luni, ci pe 2 sau 5 ani, ori cred că sînt singurul antrenor care a ajuns la această treaptă, cănuia îi s-a dat credit 5 ani și a fost lăsat să lucreze 3 luni! Deci nu eu am dezertat.

— Aș fi putut să schimb cuvîntul, dar mă interesează fondul, și nu forma.

— Nu e nevoie. Dar eu și-aș pune o întrebare: dacă mie mi se pune mereu în spate că plec de la echipe, de ce dumneavoastră, în Timișoara, schimbați antrenorii precum sacii la moară, la Tîngoviște s-au schimbat în două luni 4 antrenori, și în toată țara se schimbă antrenorii în funcție de meciul de duminică? Eu de obicei nu plec de la echipe, ci sînt părăsit de oameni sau, nerespctîndu-și oamenii îndatoririle pe care și le-au asumat cînd au făcut acest contract moral, obligatoriu n-are nici un rost să stau să fiu călcat în picioare tocmai de nonprofioniști, de non-valori, de oameni care cred că un jucător poate face mai mult decît un antrenor. Antrenorul fotbalului românesc va trebui să-și caute în viitor demnitatea. Și demnitatea nu i-o poate asigura decît profesionalitatea lui. Faptul că noi avem un fotbal atît de slab îl datorăm unor conducători care au venit dimineața și au plecat seara, precum și în special acelor antrenori care provin dintre jucătorii ce o viață întreagă au muncit pentru a deveni jucători și a doua zi au vrut să ajungă antrenori de „academie” ceea ce este mult prea puțin.

— Și atunci, cum vom putea crea o mare echipă? În accepțiunea că o vom crea odată și odată.

— Marile echipe ale lumii nu sînt nici creația jucătorilor, nici a antrenorilor. Ale jucătorilor nu, deoarece antrenorul este acela care îi distribuie în „piesă”, ale conducătorilor da, deoarece anul lor de naștere trebuie să se confunde cu anul de naștere al echipei și din tată în fiu să transmită generațiilor viitoare atașamentul față de clubul respectiv. La noi, vezi și dumneata, în fiecare an se schimbă 5-7 antrenori, 20 de conducători.

— Să vă răspund și eu la întrebarea pusă mai sus: parafrazîndu-vă, aș zice că în fotbalul timișorean jucătorii vin de dimineață — adică la începerea facultății, și pleacă seara — adică după terminarea ei. Problema juniorilor

tă relația antrenor — jucător — conducerea clubului în fotbalul nostru?

— Aceste 3 entități nu există la noi, pentru că de ani și ani Federația n-a reușit să fie autonomă, ci este o secție a unui organ care se stujește de ea, pentru a demonstra că celelalte discipline sînt superioare, uitîndu-se voit că din 30 de discipline, în 29 ne pregătim ca niște profesioniști și înțilnim amatori, iar în fotbal ne pregătim într-un mod incalificabil, pentru a juca numai cu profesioniști de talia sud-americanilor, englezilor sau spaniolilor.

— Există oare un statut bine determinat al antrenorului?

— Nu există așa ceva. Dealtfel în-

Fotbalul nu este o instituție de asistență socială

INTERVIU CU C-TIN TEASCĂ

e veche, iar rezolvarea ei se lasă așteptată.

— Vezi dumneata, noi pînă acum am făcut fotbalul departamental, și am cules aceste roade. Dar fotbalul trebuie aliniat la startul onestității, pentru că după opinia mea un student nu poate face performanță în fotbal, deoarece el nu poate lucra 4 ore dimineața și 4 ore după-masa cu echipa. Alt aspect: studentul poate face facultatea, fie inserîndu-se în seral, sau cînd se lasă de fotbal; numeni nu-i cere să joace pînă la 50 de ani.

— Ați mai fost antrenor la Galați. Ați plecat, și echipa a promovat în „A”. Ați fost la Pitești. Ați plecat, și F.C. Argeș a cîștigat campionatul. Ați plecat și de la Steaua, pentru ca apoi militarii să ia ei campionatul. La Craiova, la Brașov și... nu cred că are rost să mai continui. N-ați simțit niciodată nevoia să fiți prezent la bancheta succesului?

— După teoria mea, succes este acela pe care plecînd, îl lași și altora. Eu toată viața mi-am impus să fiu un constructor. Eu am iubit fotbalul ca pe lumina ochilor. În acest context eu sînt cel mai fericit om, fiindcă după ce plec, se vede într-adevăr că pe „conducta” mea circula tot ceea ce eu am creat să circule.

— Dar ați simțit vreodată recunoștința?

— Niciodată. Recunoștința mi-am dat-o eu. De curînd, am jucat la Craiova cu F.C.M.-ul, o echipă cu mult sub valoarea Universității. Cea mai mare deziluzie a ultimilor ani a fost gestul lui Balaci, care în fața tribunelor oficiale, în fața unei tribune care fîmî scanda numele, m-a înjurat de nu știu cite ori, manifestînd și niște scabroase gesturi exhibiționiste. Nimeni n-a luat nici o măsură. Ca membru al Biroului federal și al Colegiului central de antrenori și ca singurul antrenor membru al C.N.F.S.-ului, am înaintat o reclamație federației. Mă surprinde că nu m-a penalizat pe mine! Lui i-a dat un avertisment! Rămîne ca meciul retur să ne pună față în față.

— Cît credeți că este de echilibra-

teaza problema a antrenoratului la noi este tratată superficial. Nu sînt izolate cazurile cînd X sau Y spune „cum dom’le, asta cîștigă mai mult ca mine?”. E ca și cum într-o zi eu m-aș lua la bătaie cu cineva pentru că Brîncuși a cîștigat mai mult decît Tească! Pe mine trebuie să mă compar cu cel cu care mă înțilnesc. De aceea, cred că lucrurile trebuie tratate de pe un palier conform ideologiei societății noastre, care cere de la om atît cît el poate da. Iată de ce, la fiecare dintre echipele pe care le antrenez, am și eu o lozincă: „Nici muncă fără pline, nici pline fără muncă”, pe care o afișez în vestiar.

— Și cred că o aplicați neabătut.

— Nu e nevoie, pentru că însuși faptul că ai venit să stai de vorbă cu mine pentru alți simpatizanți ai fotbalului, mă îndreptățeste să cred că îi sînt apărător. La urma urmei, nimeni nu m-a obligat pe mine sau pe jucător să ne apucăm de fotbal de mare performanță și, repet, în timp ce dumneata lucrezi poate 40 de ore pe săptămîină, eu lucrez 40 de ore în 3 zile, pentru că au fost zile și nopți cînd am stat cu jucătorul legat de mină ca să nu fugă din cântănoment.

— Și totuși, el a fugit...

— Da. Mi s-a întîmplat ca jucătorul să dispară sîmbătă, în prezua meciului și să vină a doua zi, explicînd organelor responsabile cum că și-ar fi visat mama, și a plecat să-i dea telefon! Dar el o noapte întreagă a bătut sau a jucat cărți în mai știu eu ce localuri.

— Aș vrea să mă edifice în legătură cu un aspect, poate mai delicat din punctul dumneavoastră de vedere. Spune Eugen Barbu în legătură cu conflictul de la Craiova: „Sînt de acord ca Tească să antreneze echipa în cursul săptămîinii, dar pentru a nu mai da naștere unor asemenea întîmplări, duminică, în timpul meciului, închi-deți-l în vestiar”. Avea dreptate?

— De fapt, eu nu rețin întrebarea ta, fiindcă de drept, eu am plecat de la Craiova din cauza a 2 jucători pe care nu puteam să-i scot din echipă trecînd peste capul oficialității.

— De ce n-ați făcut-o?

— N-am făcut-o, deoarece am fost rugat să cîștigăm Cupa. Vezi tu, mai importantă era Cupa, decît însănoșirea moralității. Cupa am cîștigat-o, dar măsurile promise au fost date uitării. Atunci am plecat. E adevărat că din treaba asta am ieșit prost tot eu, pierzînd cîteva prietenii, printre care pe aceea a lui Adrian Păunescu.

— Dar el a încercat să vă ajute...

— Într-adevăr, la puțin timp după angajarea mea la Brașov, a venit, rugîndu-mă să mă întorc. Am refuzat, deoarece, eu nu sînt adeptul unor astfel de „reabilitări”.

— Am ajuns astfel și la problema jucătorului.

— La sportivii de performanță cu care ne înțilnim se ridică mereu ștacheta. La noi, sînt pretenții la fel ca la ei, se ridică ștacheta dar jucătorul nostru se vîră pe sub ea. Dacă ai văzut la circ pe acei cățeluși mișoși în fuga lor către bucata de zahăr, mă vei înțelege. Asta este situația de fapt.

— Și rezolvarea?

— Cele trei atribute; autonomia federației pe principii democratice, adică cei de acolo să fie aleși și nu numiți să reprezinte fotbalul — federația actuală nu reprezintă fotbalul, cluburi de înaltă productivitate și o largă bază materială. Eu am o deosebită stimă pentru oamenii din Timișoara și-i prețuiesc enorm, pentru că azi, venind aici după o perioadă de 2 ani, am văzut o bază de fotbal de înaltă competitivitate care, cu siguranță că va da rezultate. Aș vrea să-l salut cu această ocazie pe tovarășul director Bagiu, un om de înaltă ținută morală și patriotică. Ceea ce a făcut pentru muncitorii și elevii de la U.M.T., creînd acea bază uriașă, vîră pe da cu siguranță în viitor garanția de a culege roadele. Și mai cred că este imposibil ca să nu ajungeți din urmă singura echipă pe care eu am iubit-o: Hipensia, a cărei alcătuire pot și acum s-o rostesc; însă dacă mă întreb care a fost echipa națională care m-a înălțat cu spaniolii sau m-a aruncat de pe socul cu alții zău că nu știu!

— Mai avem puțin timp și încep calificările pentru „Mundialul spaniol”. Ce șanse credeți că are fotbalul nostru de a ieși în sfîrșit în lume?

— Evident, șansa este aceea pe care am avut-o și pînă acum. Poți să prinzi un meci bun și să te califici. Dar nu uitați că noi ne-am mai calificat în Mexic și pentru că ne-am calificat fără să avem valoare a fost un accident. Un accident frumos. Dar dacă fotbalul de atunci avea valoare, avea valoare și cel actual.

— Oare echipa de atunci a jucat la adevăratul ei potențial?

— A jucat poate peste potențialul ei, dar unii din competitorii cu care s-a înțilnit în acel moment au ieșit din cursă iar un singur meci nu a reprezentat un etalon sau o normă de apreciere a meritelor. Ce-a urmat a ratat de fapt adevărata stare de lucruri, pentru că ne-am întors acolo de unde am plecat: să construim mereu speranțe.

— Ați scris o carte: „Ce rău v-am făcut”, văd acum că lucrați la alta, ce titlu va purta?

— Păpușanii. Exact dialogul nostru la o scară mărită.

— De ce vă place așa mult fotbalul?

— Pentru că îl consider însuși viața mea. El mi-a dat mie un nume, o familie, posibilitatea să arăt că și o țară mică poate conferi atu-ul de țară mare fotbalistică. Marel merit al fotbalului este că scenariul se scrie în timpul jocului, iar actorii pot fi și în tribună. Acest fotbal care aduce prestigii, care angajează mii de oameni mi-a dat posibilitatea să spun că nu m-am născut degeaba.

MIHAI JUNEA

L	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
M	3	10	17	24	31
J	4	11	18	25	
V	5	12	19	26	
S	6	13	20	27	
D	7	14	21	28	

L	7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
J	3	10	17	24	31
V	4	11	18	25	
S	5	12	19	26	
D	6	13	20	27	

L	3	10	17	24	
M	4	11	18	25	
M	5	12	19	26	
J	6	13	20	27	
V	7	14	21	28	
S	1	8	15	22	29
D	2	9	16	23	30

L	4	11	20	25	
M	5	12	21	26	
M	6	13	22	27	
J	7	14	23	28	
V	1	8	15	22	29
S	2	9	16	23	
D	3	10	17	24	

L	6	13	20	27	
M	7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29
J	2	9	16	23	30
V	3	10	17	24	31
S	4	11	18	25	
D	5	12	19	26	

L	3	10	19	24	31
M	4	11	20	25	
M	5	12	21	26	
J	6	13	20	27	
V	7	14	21	28	
S	1	8	15	22	29
D	2	9	16	23	30

L	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
M	3	10	17	24	
J	4	11	18	25	
V	5	12	19	26	
S	6	13	20	27	
D	7	14	21	28	

L	7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
J	3	10	17	24	
V	4	11	18	25	
S	5	12	19	26	
D	6	13	20	27	

L	4	11	18	25	
M	5	12	19	26	
M	6	13	20	27	
J	7	14	21	28	
V	1	8	15	22	29
S	2	9	16	23	30
D	3	10	17	24	31

L	5	12	19	26	
M	6	13	20	27	
M	7	14	21	28	
J	1	8	15	22	29
V	2	9	16	23	30
S	3	10	17	24	31
D	4	11	18	25	

L	7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
J	3	10	17	24	31
V	4	11	18	25	
S	5	12	19	26	
D	6	13	20	27	

L	2	9	16	23	30
M	3	10	17	24	
M	4	11	18	25	
J	5	12	19	26	
V	6	13	20	27	
S	7	14	21	28	
D	1	8	15	22	29

1980

forum studentesc

FLORIN & HARRY

PARODII ORIGINALE
Tome MICHINTZ, Babeş, nr. 15, 2-august 1976

PASTEL
(Scart : xxOxxr)

Printre metale parcă trec suspine
Auscălele eroziunilor cîntec
Cînd seosele-pres galben-coboar-ntre coline
Dor'geans morții' mîngîie pămîntul

Într-o casă mea cu flori rîmnoase amintire
Dintr-o lumină vie de-altădată
Căpriet peisaj ! Ce caldă prăbugire
Sîrăra mîngîie liniște ciudată.

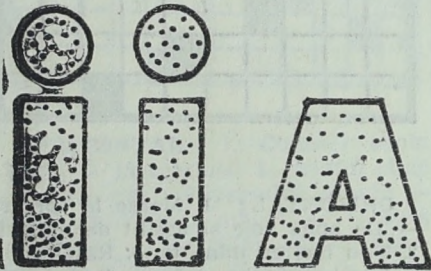
Gavril GLODSANU-Cluj-Napoca

MATEMATICĂ
(Criptografie : 4, 4, 2-2,5)

FLORIN BALANESCU - Iași

LA CIMP
(Triverb : 3, 2, 12)

HENRI GOLDSFARB

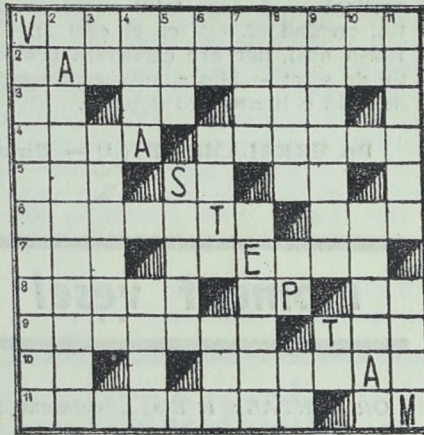
LITERARĂ
(Triverb : 4, 2, 5)

VASILE POPA - student, Brașov

invitație la cerc

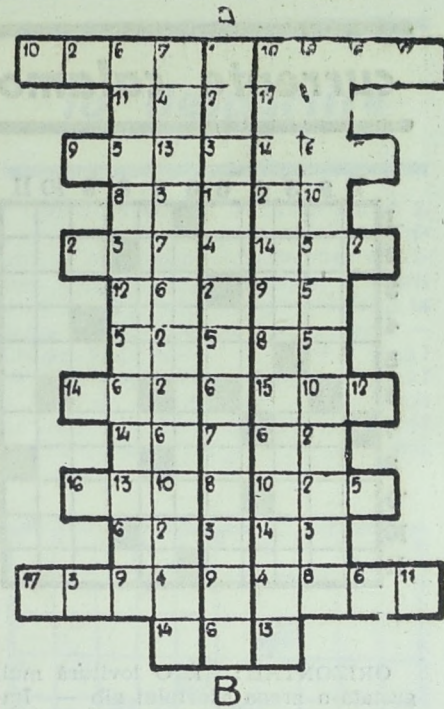
ORIZONTAL : 1. Din familia efeme-
relor. 2. A smulge din rădăcini. 3. Mă
întorc definitiv - Relee ! - Denotă o
stare de suficiență. 4. Zdravănă (reg.)
- AN ! 5. Tifon destrămat ! - Stare
de depresiune - Ațe ! 6. Curățită bine
- Spusă la fix (pl.). 7. Tocit la mij-
loc ! - Cu două fețe (e o figură în fe-
lul lui) (pl.). 8. Necessar de larg con-
sum - Corp fără cap ! - Lecuiește ! 9.
Scoasă-n lume - Sfirșit la podea. 10.
Vine cu ceva în plus - Cu miros aro-
matic 11. Cusută... de sărbători ! -
Teme !

VERTICAL : 1. O tentă de ochii lu-
mii. 2. Incurcișare de largă circulație.
3. Și altfel spus... - O haină călcată
putin. 4. Premieră TV. - Pilot cu cap !
5. Șeful suflătorilor - Nu are nici un
amestec. 6. Calcan ! - Cu vedere slabă
(pl.). - Îți face figura. 7. O femeie
fină (pentru oricare) - Pusă la curent.
8. De bună voie - De peste tot ! -
Început de eroziune ! 9. Are foi de par-
curs - Traistă ! 10. Ziua de nuntă !
- La fel... ca mai înainte. 11. Scă-
zută... într-un fel - Înflnit la golf !
RAZVAN OPRICA

ARITMOGRIF

Se va afla pe coloana A-B, numele
unui mare naturalist român, iar pe o-
rizontală denumirea a 13 exponate din
muzeul care-i poartă numele.

GABRIEL PAUNESCU
student, Craiova

COLECTIVULUI DE REDACTARE A
NUMARULUI :

GHEORGHE CRIȘAN (redactor
responsabil de număr), NICOLAE
OANA (ilustrație), ȘTEFAN POPA
(caricatură).

Tipar executat la I.P.B. - Timișoara
Tiraj : 8.800, Preț : 4 lei.

POSTALA

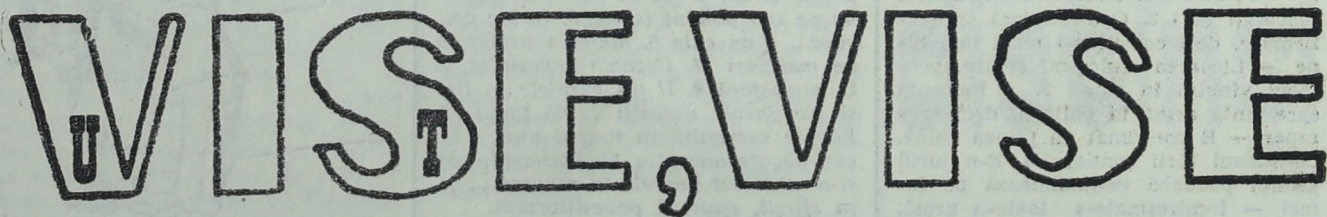
(Criptografie : 2, 6, 1-1, 5, 1, 5, 7, 5)

ANANEI GAGNIUC

ÎN RELUARE

(Criptografie : 6, 5, 2, 6)

FLORIN BALANESCU